michael morpurgo

LEUL-FLUTURE

Ilustrații de
CHRISTIAN BIRMINGHAM

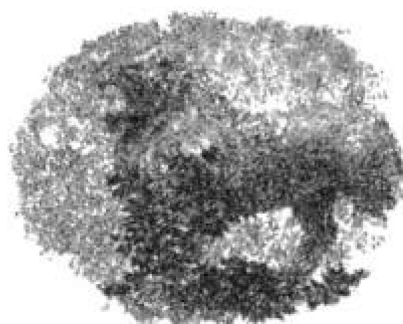
Pentru Virginia McKenna

Leul-fluture îşi trage seva din mai multe rădăcini magice: amintirile unui băiat care a încercat să fugă de la şcoală cu mult timp în urmă; o carte despre o haită de lei albi, descoperiţi de Chris McBride; şansa de a o întâlni într-o călătorie cu maşina pe Virginia McKenna, actriţă şi iubitoare de lei şi de orice alte creaturi născute în libertate; povestea adevărată a unui soldat din Primul Război Mondial, care a salvat de la moarte câteva animale de la un circ din Franţa; şi imaginea văzută de la fereastra unui tren, înfăţişând un cal alb, sculptat pe coasta unui deal din calcar în apropiere de Westbury, în Wiltshire.

Multe, multe mulţumiri merg către Chris McBride, Virginia McKenna şi Gina Pollinger. Iar tu, cititorule, bucură-te de lectură!

MICHAEL MORPURGO
Februarie 1996

DEGERĂTURI ŞI BUDINCĂ DE GRIŞ

Fluturii au o viaţă scurtă. Se dezvoltă şi fâlfâie din aripioarele lor frumoase câteva săptămâni minunate, după care mor. Dacă vrei să-i vezi, trebuie să te afli la momentul şi în locul potrivite. Exact aşa eram eu când am văzut leul-fluture: s-a întâmplat să mă aflu la momentul şi în locul potrivite. Nu a fost un vis. N-am visat nimic din toate astea. L-am văzut, albastru şi scânteietor în razele soarelui, într-o după-amiază de iunie din copilăria mea. Asta a fost demult. Dar n-am uitat. Nu trebuie să uit. Le-am promis că n-o să uit.

Aveam zece ani şi învăţam la o şcoală cu internat din inima ţinutului Wiltshire. Eram foarte departe de casă şi nu-mi doream deloc să fiu acolo. Dieta noastră consta în latină şi tocană, rugby şi pedepse, alergări prin noroiul de la ţară şi degerături şi cicatrici, paturi care scârţâie şi budincă de gris. Şi, peste toate astea, era Basher Beaumont, care mă teroriza şi mă necăjea, astfel încât în fiecare dimineaţă mă trezeam cu groaza de a-l vedea iarăşi. Adesea mi-a trecut prin gând să fug, însă numai o dată mi-am luat inima în dinţi şi am făcut-o.

Mă cuprinsese dorul de casă după ce citisem o scrisoare de la mama. Basher Beaumont mă înghesuise într-un colţ al debaralei de pantofi şi îmi mânjise părul cu cremă de ghete. Pe deasupra, greşisem rău de tot la un test fulger de rostire pe litere, iar domnul Carter mă pusese să stau nemişcat la colţ, cu o carte pe cap, până la terminarea orei – asta era forma de tortură preferată. Mă simţeam groaznic, mai mult ca niciodată. Scobeam cu unghia tencuiala de pe perete şi în acel moment am luat hotărârea să fug de acolo.

M-am furişat afară în următoarea după-amiază de duminică. Cu puţin noroc nu-mi va simţi nimeni lipsa până la cină, dar până atunci eu voi fi deja acasă, acasă şi liber ca pasărea cerului. Am sărit gardul din josul parcului de la şcoală, la adăpostul unui pâlc de copaci, ca să nu fiu văzut.

Apoi am luat-o la goană. Fugeam de parcă pe urma mea veneau nişte copoi fioroşi şi nu m-am oprit până la şoseaua din spatele Trecătorii Inocenţilor. Îmi plănuisem cu grijă evadarea. Trebuia să merg pe jos până la gară, care era la aproximativ opt kilometri depărtare, şi să urc în trenul spre Londra. După care luam metroul spre casă. Apoi intram pur şi simplu şi le spuneam că în viaţa vieţilor mele nu m-aş mai întoarce la şcoala aia. Nu treceau prea multe maşini, totuşi mi-am ridicat gulerul hainei de ploaie, astfel încât să nu se zărească niciun colţişor din uniforma mea. Începuse deja să plouă cu picături mari şi grele, care te anunţau că urmează şi altele asemenea de-a lungul drumului. Am traversat şoseaua şi am străbătut în fugă fâşia de iarbă de la marginea drumului, adăpostindu-mă sub coronamentul unui pâlc de copaci. Dincolo de iarbă se înălţa un zid din cărămidă, acoperit aproape în întregime de iederă. Se întindea cât vedeai cu ochii, întrerupt fiind doar de bolta masivă a unei porţi, acolo unde drumul făcea o cotitură. Un măreţ leu din piatră străjuia poarta. Apropiindu-mă de el, am observat că răgea în ploaie, cu dinţii dezveliţi.

M-am oprit o clipă să-l privesc. Atunci am auzit o maşină încetinind în spatele meu. N-am stat pe gânduri, ci am împins poarta, ţâşnind prin ea şi lipindu-mă înapoia stâlpului de piatră. De acolo am urmărit maşina până ce a dispărut dincolo de cotitură.

Dacă aş fi fost prins, aş fi primit o bătaie cu băţul: patru lovituri, poate chiar şase, în spatele genunchilor. Dar, cel mai rău, aş fi ajuns din nou prizonierul acelei şcoli, supus pedepselor, aş fi ajuns din nou la Basher Beaumont. Dar şi să merg pe marginea şoselei era periculos, prea periculos. Mai bine încercam s-o tai pe câmp până la gară. Era un drum mai lung, dar mult mai sigur.

O ÎNTÂLNIRE STRANIE

Încă încercam să mă hotărăsc în ce direcţie să o iau, când am auzit o voce în spatele meu:

— Cine eşti? Şi ce vrei?

M-am întors.

— Cine eşti? a repetat ea întrebarea.

Bătrâna doamnă care stătea în faţa mea nu era mai înaltă decât mine. Mă studia de sub borurile destrămate ale pălăriei de paie. Avea nişte ochi negri atât de pătrunzători, încât nu doream să le întâlnesc privirea.

— Nu credeam că o să plouă, a adăugat ea cu o voce mai blândă. Te-ai rătăcit, nu-i aşa?

Eu nu ziceam nimic. Ţinea în mână lesa unui câine care o însoţea, un dulău. Mârâia întruna, iar coama şi părul de pe spate erau foarte zbârlite.

— Câinele spune că te afli pe o proprietate privată, a continuat ea, îndreptând spre mine, acuzator, vârful bastonului şi atingând poalele hainei mele de ploaie.

Apoi a zâmbit:

— Ai fugit de la şcoală, nu? Ei, dacă acolo totul a rămas la fel cum era pe vremuri, nici nu te condamn. Dar nu putem să stăm aşa în ploaie, nu? Mai bine ai intra în casă. Să-i dăm băiatului nişte ceai, nu-i aşa, Jack? Nu-ţi face griji în privinţa lui Jack. Numai

lătratul e de el.

Uitându-mă la Jack, nu eram prea convins.

Nu ştiu de ce, dar nu mi-a trecut nicio clipă prin minte să dau bir cu fugiţii. Mai târziu m-am întrebat adesea de ce am acceptat atât de repede să merg cu ea. Poate fiindcă se aştepta la acest lucru din partea mea şi, cumva, m-a făcut şi pe mine să vreau. I-am urmat pe bătrâna doamnă şi pe dulăul ei. Era o casă imensă, la fel de mare ca şcoala mea. Părea că tocmai răsărise din pământ.

Cu greu puteai zări o cărămidă, o piatră sau vreo bucăţică de mozaic. Întreaga clădire era sufocată de iederă roşie şi pe acoperiş mai mult de zece hornuri se înălţau la cer, năpădite de asemenea de plantele agăţătoare.

Ne-am aşezat lângă vatra din bucătăria cu tavanul boltit.

— Bucătăria este întotdeauna cel mai călduros loc din casă, a rostit ea în vreme ce deschidea uşa cuptorului. O să te usuci cât ai zice peşte. Prăjiturele?

S-a aplecat cu greu, căutând în cuptor.

— Întotdeauna fac prăjiturele duminica. Şi ceai, ca să alunece mai bine pe gât. E bine aşa?

Şi a tot flecărit în timp ce-şi făcea de lucru cu ceainicul şi ceştile. Câinele nu mă scăpa din ochi, stând fără să clipească în culcuşul lui.

— Tocmai mă gândeam că tu eşti primul tânăr care mi-a călcat pragul casei. După Bertie.

A rămas tăcută o vreme.

Aroma îmbietoare a prăjiturelelor a umplut bucătăria. Am înfulecat trei până să apuc să iau o gură de ceai. Erau dulci şi fragede şi simţeai în gură gustul de unt topit. Veselia i-a revenit în glas, dar nu eram sigur cui se adresează, mie? câinelui? Nu puteam s-o urmăresc. Mă uitam pe fereastra din

spatele ei. Soarele ieşea dintre nori şi razele lui înveseleau coasta dealului. Un curcubeu superb se arcuia pe cer. Deşi era miraculos, nu curcubeul mă fascina pe mine. Norii aruncau o umbră stranie peste colină, o umbră în forma unui leu, răgând precum cel de la poartă.

— A ieşit soarele, a zis bătrâna, după care m-a îmbiat cu încă o prăjitură.

Am luat-o pofticios.

— Aşa face mereu, să ştii. Poate uneori mai uiţi, dar întotdeauna soarele străluceşte dincolo de nori, iar norii se împrăştie până la urmă. Crede-mă!

Mă privea cum mănânc şi un zâmbet îi lumina chipul, ceea ce mă încălzea până în măduva oaselor.

— Să nu crezi că vreau să pleci, pentru că nu vreau asta. Îmi place să văd un băiat mâncând cu atâta poftă şi mă bucur de compania lui. Dar, pe de altă parte, ar fi mai bine să te duc înapoi la şcoală după ce îţi termini ceaiul, nu-i aşa? Altfel o să dai de necaz. Nu trebuie să fugi, să ştii. Trebuie să rezişti până la capăt, să duci lucrurile la bun sfârşit, să faci ce e necesar, orice-ar fi.

Se uita pe fereastră în timp ce vorbea.

— Aşa m-a învăţat Bertie, fie el binecuvântat! Sau poate că eu l-am învăţat? Nu-mi mai aduc aminte.

Şi a ţinut-o tot aşa, numai că mintea mea era în altă parte.

Leul de pe coasta dealului era tot acolo, însă acum era albastru şi licărea în lumina soarelui. De parcă respira, de parcă ar fi fost viu. Nu mai era o simplă umbră, căci nicio umbră nu este albastră.

— Nu, nu ai vedenii! mi-a şoptit bătrâna. Nu e magie. Este chiar real. E leul nostru, al meu şi al lui Bertie. E leul-fluture.

— Ce vreţi să spuneţi?

M-a privit lung, cu asprime:

— Îţi spun dacă insişti. Vrei să ştii? Chiar vrei să ştii?

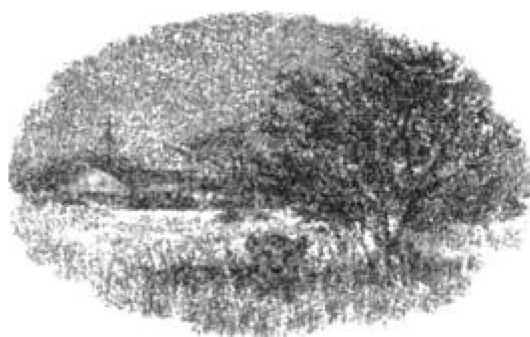
Am încuviinţat.

— Dar mai întâi serveşte încă o prăjitură şi o ceaşcă de ceai, apoi te voi duce în Africa, acolo de unde vine leul nostru şi de unde vine Bertie al meu. E o poveste pe cinste, crede-mă! Ai fost vreodată în Africa?

— Nu, am răspuns eu.

— Ei bine, o să mergem. O să mergem împreună.

Brusc, mi-a pierit pofta de mâncare. Tot ce doream era să-i aud povestea. S-a rezemat de spătarul scaunului, cu privirea pe fereastră. A început să depene uşor firul întâmplării, cu o pauză de gândire înaintea fiecărei fraze. Şi în tot acest timp nu şi-a luat ochii de la leul-fluture. Nici eu.

Timbavati

Bertie s-a născut în Africa de Sud, la o fermă îndepărtată, în apropierea unei localităţi numite Timbavati. La scurtă vreme după ce Bertie a făcut primii paşi, părinţii lui au luat hotărârea să ridice un gard în jurul casei, pentru a delimita un spaţiu de joacă lipsit de primejdii. Nu ţinea departe şerpii – nimic, de altfel, n-o putea face –, însă cel puţin copilul putea fi ferit de leoparzi, de lei şi de hiene cu blana pătată. Împrejmuiseră pajiştea, grădina din faţa casei, grajdul şi hambarul din spate – suficient loc în care un copil să se joace nestingherit ori de câte ori are chef, ai putea spune. Dar nu şi Bertie.

Ferma se întindea în toate direcţiile cât vedeai cu ochii, douăzeci de mii de acri de savană. Tatăl lui Bertie creştea vite, însă vremurile erau grele. Nu mai plouase de mult şi multe pâraie şi ochiuri de apă secaseră. Antilopele impala şi gnu se împuţinaseră, aşa că leii şi leoparzii se furişau în cireadă de câte ori li se ivea prilejul. Prin urmare, tatăl lui Bertie era mai mult plecat de acasă, alături de oamenii lui, stând de pază la vite. De fiecare dată când pleca, spunea acelaşi lucru: „Să nu deschizi niciodată poarta aia, Bertie, ai înţeles? Dincolo de ea sunt lei, leoparzi, elefanţi şi hiene. Aşa că mai bine să fii potolit, ai auzit?”

Bertie stătea la gard şi îl petrecea din ochi, urmărindu-l cum se îndepărtează călare. Rămânea lângă mama lui, care-i era şi învăţătoare. Nu existau şcoli pe o distanţă de 160 de kilometri. Şi mama lui îl avertiza să rămână la adăpostul gardului. „Ştii doar ce s-a întâmplat în povestea *Petrică şi lupul!*”, spunea ea.

Mama se îmbolnăvea des de malarie, dar chiar şi atunci când nu era bolnavă o vedeai tot apatică şi tristă. Erau şi zile bune, când îi mai cânta la pian sau se jucau împreună de-a v-aţi ascunselea prin curte. Sau îi stătea în poală pe banca de pe

verandă, iar ea vorbea vrute şi nevrute, despre casa ei din Anglia, despre cât de mult urăşte sălbăticia şi singurătatea Africii. Îi spunea că el înseamnă totul pentru ea.

Dar astfel de zile erau foarte rare. În fiecare dimineaţă se suia la ea în pat şi se cuibărea, sperând din tot sufletul ca în acea zi mama să se simtă bine şi să fie veselă. De cele mai multe ori, însă, nu era aşa, iar Bertie se vedea nevoit să-şi ţină din nou de urât de unul singur.

În josul dealului, la o oarecare distanţă de casă se afla un heleşteu. Când era plin de apă, heleşteul devenea întreaga lume a lui Bertie. Petrecea nenumărate ore în curtea lui plină de praf, agăţat de gard şi privind la minunile savanei, la girafele care, cu picioarele depărtate, se adăpau din acea băltoacă, la antilopele impala, care păşteau dând din coadă, mereu în alertă, la mistreţii africani, care grohăiau şi râmau la umbra unor acacii, la babuinii, zebrele, antilopele gnu şi la elefanţii care se bălăceau în nămol. Dar clipa mult aşteptată de Bertie a venit atunci când o haită de lei şi-a făcut apariţia, păşind uşor prin savană. Impala au fost primele care au fugit care-ncotro, apoi zebrele s-au speriat şi au luat-o la goană. În câteva secunde, leii au avut heleşteul doar pentru ei şi s-au aplecat să bea apă.

De la adăpostul locului îngrădit, Bertie a crescut urmărind şi învăţând. De-acum se putea căţăra în copacul de lângă casă, cocoţându-se pe crengile cele mai înalte. De acolo vedea mult mai bine. Câteodată aştepta ore întregi ca leii să-şi facă apariţia. Ajunsese să cunoască atât de bine viaţa dimprejurul iazului, încât putea să-i simtă chiar înainte să-i zărească.

Bertie nu avea prieteni cu care să se joace, dar mereu spunea că nu s-a simţit niciodată singur în copilărie. Seara îi plăcea să citească şi să se piardă în poveste, iar ziua inima lui

zburda prin savană, alături de animalele sălbatice. Acolo simţea că este locul lui. Ori de câte ori mama dădea semne că s-ar simţi mai bine, el o implora să iasă împreună în afara gardului, însă răspunsul ei era întotdeauna acelaşi:

— Nu pot, Bertie. Tatăl tău mi-a interzis.

Şi cu asta basta.

Bărbaţii veneau acasă cu tolba plină de poveşti din savană despre o familie de gheparzi care vegheau ca nişte santinele pe stâncile lor, despre leopardul pe care îl zăriseră stând la pândă în vârful copacului său, despre hienele pe care le alungaseră, despre turma de elefanţi care băgase în sperieţi vitele. Bertie asculta cu ochii mari, nerăbdător. Îl ruga pe tatăl lui iar şi iar să-l ia cu el la paza vitelor. Tatăl râdea, îl mângâia pe cap şi-i spunea că asta e treabă de bărbat. Totuşi, l-a învăţat pe Bertie să călărească şi să tragă cu puşca, dar totul se desfăşura în curtea împrejmuită.

Săptămânile treceau, iar Bertie era nevoit să stea în spatele gardului. Îşi pusese în cap ca, în cazul în care nu-l va duce nimeni în savană, într-o zi să se ducă de unul singur. Cu toate acestea, ceva îl reţinea. Poate că una din acele poveşti despre mamba neagră, a cărei muşcătură te ucidea în doar zece minute, despre hienele ale căror fălci te puteau face fărâme şi despre vulturii care ciuguleau tot ce mai rămânea din tine, astfel încât ţi se pierdea urma pentru totdeauna. Deocamdată rămânea la adăpostul gardului. Însă, pe măsură ce creştea, curtea împrejmuită era resimţită tot mai mult ca o închisoare.

Într-o seară – să tot fi avut vreo şase ani pe atunci – Bertie stătea cocoţat pe ramurile copacului său, sperând cu ardoare ca leii să apară la apusul soarelui pentru a se adăpa, aşa cum făceau deseori. Tocmai se pregătea să se lase păgubaş, căci se făcuse prea întuneric, când a zărit o leoaică coborând la iaz. Apoi a observat că nu era singură. În spatele ei, pe picioare nesigure, venea ceea ce părea a fi un pui de leu, numai că era alb, strălucitor chiar. În

timp ce leoaica îşi astâmpăra setea, puiul se juca, încercând să-i prindă coada. Apoi, când mama a terminat de băut, cei doi s-au strecurat în iarba înaltă şi au dispărut.

Bertie a dat fuga în casă, chiuind de fericire. Trebuia să-i spună cuiva, oricui. A dat peste tatăl său, care stătea la masa de lucru.

— Imposibil! a exclamat tatăl. Fie ai văzut ceva ce nu era acolo, fie fabulezi. Una din două.

— L-am văzut! Pe cuvânt! a stăruit Bertie.

Dar tatăl lui nici n-a vrut să audă, aşa că l-a trimis în camera lui drept pedeapsă.

După o vreme mama a venit să vadă ce face.

— Oricine se mai poate înşela câteodată, Bertie. Probabil că de vină a fost apusul. Uneori lumina lui îţi mai joacă feste. Nu există niciun leu alb.

În a doua seară Bertie a stat din nou de veghe lângă gard, însă puiul alb şi mama lui nu au apărut. Şi nici în următoarea seară, nici în cea de după aceasta. Bertie începuse deja să creadă că totul nu fusese decât un vis.

A trecut mai bine de o săptămână, iar la heleşteu nu apăruseră decât câteva zebre şi alte animale sălbatice. Bertie era deja în pat, în dormitor, când l-a auzit pe tatăl său venind în galop, după care cizmele lui grele au bocănit pe verandă.

— Am prins-o! Am prins-o! Leoaica uriaşă! În ultimele două săptămâni mi-a omorât şase dintre cele mai bune vaci. Da' de-acum n-o s-o mai facă!

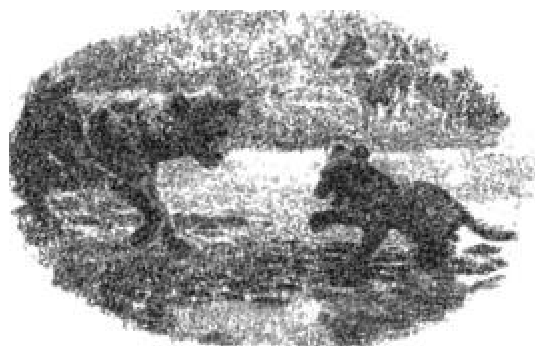
Lui Bertie i-a stat inima în loc. În clipa aceea îngrozitoare şi-a dat seama despre ce leoaică vorbea tatăl său. Nu avea

nicio îndoială. Leuţul ei alb rămăsese orfan.

— Dar dacă avea pui de hrănit? Dacă mureau de foame? şi-a dat mama cu părerea.

— La fel am fi ajuns şi noi, dacă o lăsam să-şi facă de cap. A trebuit s-o împuşcăm, a ripostat tata.

Bertie a stat treaz toată noaptea, ascultând răgetul jalnic care răsuna cu ecou în toată savana, de parcă toţi leii din Africa plângeau într-un singur glas. Cu faţa afundată în pernă, gândul lui era la leuşorul alb şi orfan. Şi-a jurat că, dacă puiul va veni vreodată la iaz să-şi caute mama moartă, atunci va face ceea ce n-a îndrăznit până acum, va deschide poarta şi îl va aduce acasă. Nu-l va lăsa singur, în pericol de moarte. Însă niciun pui de leu nu a venit la iaz. Zilnic, de dimineaţă până seara, a stat şi l-a aşteptat, dar leuşorul nu s-a arătat.

Bertie şi leul

Într-o dimineaţă, cam la o săptămână după cele întâmplate, Bertie s-a trezit într-un cor de nechezaturi. A sărit din pat şi s-a repezit la fereastră. O turmă de zebre se îndepărta de iaz, fugărită de două hiene. Apoi a văzut alte trei hiene stând nemişcate, adulmecând, cu ochii aţintiţi asupra heleşteului.

Abia atunci a observat Bertie puiul de leu. Numai că acesta nu era nicidecum alb. Stătea cu spatele la apă, mânjit de noroi şi cu lăbuţa ridicată într-o ameninţare jalnică, spre hienele care începuseră să-l înconjoare. Leuţul nu avea unde să fugă, iar hienele se apropiau tot mai mult.

Bertie a coborât scările într-o clipă, tropăind pe verandă, apoi a alergat în picioarele goale prin curte, strigând cât îl ţinea gura. A deschis poarta şi a luat-o la goană pe deal în jos până la iaz, ţipând şi urlând şi dând din mâini ca un sălbatic.

Surprinse de această intervenţie neaşteptată, hienele şi-au luat tălpăşiţa, dar nu s-au dus prea departe. Bertie a azvârlit în ele un pumn de pietricele de pe mal şi ele s-au dat înapoi, dar numai câţiva paşi. Brusc, s-a trezit că se află între puiul de leu şi hiene, încercând să le gonească. Însă ele nu plecau. Au rămas pe loc o vreme şi l-au privit, nehotărâte. Apoi au început să-l împresoare câte puţin, câte puţin...

Şi atunci s-a auzit focul de armă. Hienele au făcut un salt în iarba înaltă şi duse au fost. Când Bertie s-a întors, a văzut-o pe mama lui în cămaşă de noapte, cu puşca în mână, coborând dealul în fugă. N-o mai văzuse niciodată alergând.

Au luat puiul plin de noroi şi l-au adus acasă. Era prea slăbit să se împotrivească, deşi a încercat.

După ce i-au dat să bea nişte lapte călduţ, l-au băgat în cadă ca să-l spele. Când primul strat de noroi s-a curăţat, Bertie a văzut că blăniţa lui era albă.

— Vezi?! a strigat el triumfător. *Este* alb! *Este*! Ţi-am zis eu, nu-i aşa? Este leuţul meu alb!

Mamei încă nu-i venea să creadă, însă după încă cinci săpuneli a fost nevoită să-i dea dreptate.

I-au făcut culcuş într-un coş de rufe şi l-au aşezat lângă sobă.

L-au hrănit din nou, oferindu-i atâta lapte cât a putut să înghită, şi a băut o grămadă. După care puiul s-a întins şi a adormit. Încă dormea când tatăl lui Bertie s-a întors la masa de prânz. I-au povestit cele întâmplate.

— Te rog, tată, vreau să-l păstrez! a început Bertie.

— Şi eu la fel, a intervenit mama. Amândoi vrem asta.

Bertie n-o mai auzise niciodată pe mama lui vorbind astfel, cu atâta hotărâre, cu un glas atât de puternic.

Tatăl lui Bertie nu prea ştia cum să reacţioneze.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, a reuşit el să spună,

după care a ieşit din casă.

Şi au vorbit despre asta mai târziu, la ora la care se presupunea că Bertie dormea dus. Dar nu era aşa. I-a auzit certându-se. Stătea chiar în faţa uşii salonului de la intrare şi urmărea şi asculta tot ce se întâmplă. Tatăl său măsura camera cu paşi mari.

— Va creşte, să ştii! zicea el. Nu poţi ţine aici un leu adult, ştii foarte bine asta!

— Dar şi *tu* ştii că nu-l putem arunca pur şi simplu în colţii hienelor! a replicat mama. Are nevoie de noi şi poate că şi noi avem nevoie de el. Ar putea fi un partener de joacă pentru Bertie, măcar o vreme. La urma urmei, nu e ca şi cum ar mai avea parte de fraţi sau surori, nu-i aşa? a adăugat ea cu tristeţe.

Dezarmat, tatăl lui Bertie s-a dus la ea şi a sărutat-o cu tandreţe pe frunte. Era prima dată când îl vedea pe tatăl său sărutând-o pe mama.

— Bine, atunci! Aşa să fie! Puteţi să vă păstraţi leuţul.

Şi aşa a ajuns puiul de leu să-şi ducă traiul cu ei, la fermă. Dormea la picioarele patului lui Bertie.

Oriunde se ducea Bertie, leuţul alb se ţinea după el, până şi la baie, unde îi plăcea să-l urmărească scăldându-se şi îi lingea picioarele după ce şi le ştergea cu prosopul. Nu se despărţeau niciodată. Bertie avea grijă să-l hrănească, lapte de patru ori pe zi, dintr-o sticlă de bere de-a tatei, asta până când puiuţul s-a făcut destul de mare cât să lipăie din propriul castronel. Apoi i s-a oferit carne de impala la discreţie şi, pe măsură ce creştea – şi creştea cu repeziciune –, dorea din ce în ce mai multă.

Pentru prima oară în viaţa lui, Bertie era fericit cu adevărat. Puiul de leu ţinea loc de fraţii şi surorile la care visase sau de prietenii pe care mereu şi-i dorise. Cei doi

stăteau unul lângă altul pe canapeaua de pe verandă şi priveau asfinţitul uriaşului astru roşu deasupra Africii, iar Bertie îi citea din *Petrică şi lupul* şi la sfârşitul poveştii îi promitea că el nu va îngădui niciodată să fie dus la Grădina Zoologică, unde să trăiască într-o cuşcă precum lupul din poveste. Iar leuţul ridica privirea la băiat, urmărindu-l încrezător, cu ochii lui de culoarea chihlimbarului.

— De ce nu-i dai un nume? l-a întrebat mama într-o zi.

— Pentru că nu are nevoie, i-a răspuns Bertie. E leu, nu om. Leii n-au nevoie de nume.

Mama lui Bertie era mereu minunat de îngăduitoare cu leul, indiferent de câtă mizerie făcea acesta sau de câte vase spărgea.

Nimic nu părea să o supere. Şi, tare ciudat, în acele zile parcă nici nu mai era bolnavă. Era sprintenă, iar râsul ei răsuna în toată casa. Dar tata nu era la fel de încântat.

— Leii n-ar trebui să trăiască în casă, mormăia el nemulţumit. Ar trebui să-l ţineţi în curte.

Dar ei nu-l ascultau niciodată. Leul le schimbase viaţa şi le adusese veselie în casă.

Zburdând liber

A fost cel mai frumos an din copilăria lui Bertie. Dar, când s-a încheiat, a fost mult mai dureros decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Ştiuse dintotdeauna că va veni vremea să meargă la şcoală, însă tot sperase că momentul avea să sosească într-un viitor îndepărtat. De aceea îşi scosese total din minte acest aspect.

Tatăl lui tocmai se întorsese din călătoria de afaceri pe care o făcea anual la Johannesburg. Chiar în seara aceea, la cină, le-a dat vestea. Bertie parcă simţea că plutea ceva prin aer. În ultimele zile, mama redevenise tristă, nu bolnavă, ci ciudat de tristă. Nu-l putea privi în ochi şi clipea ori de câte ori încerca să-i zâmbească.

Leul stătea întins lângă el, cu capul cald sprijinit de piciorul băiatului, când tatăl şi-a dres glasul. Urma să ţină o lecţie. Bertie avusese parte de multe altele asemenea, despre bunele maniere, despre sinceritate, despre pericolul părăsirii fermei.

— În curând vei împlini opt ani, Bertie, a început el. Iar mama ta şi cu mine am stat şi am chibzuit îndelung. Un băiat ca tine are nevoie de o educaţie potrivită, de o şcoală bună. Ei bine, am găsit ce-ţi trebuie, o şcoală situată lângă Salisbury, în Anglia. Unchiul George şi mătuşa locuiesc în apropiere şi ne-au promis că vor avea grijă de tine în vacanţe şi că te vor vizita din când în când la internat. O vreme, ei vor fi părinţii tăi. Te vei înţelege de minune cu ei, sunt sigur. Sunt nişte oameni cumsecade. Aşadar, te vei îmbarca pe un vapor către Anglia în luna iulie. Te va însoţi şi mama. Va petrece vara alături de tine în Salisbury şi, după ce te va lăsa la şcoală în septembrie, se va întoarce aici, la fermă. Totul este aranjat.

Cu inima îngheţată de groază, Bertie nu se putea gândi decât la leul său alb.

— Dar leul? s-a văitat el. Cum rămâne cu el?

— Mă tem că mai trebuie să afli ceva, a spus tatăl.

Aruncându-i o privire mamei, a tras aer adânc în piept şi i-a spus băiatului că în Johannesburg întâlnise un om, un francez, proprietarul unui circ din Franţa. Venise în Africa în căutare de lei şi elefanţi pentru menajeria lui. Îşi dorea ca animalele să fie foarte tinere, să aibă un an sau chiar mai puţin, astfel încât să-i poată dresa fără prea multă bătaie de cap. În plus, erau mai uşor şi mai ieftin de transportat atunci când erau pui. Peste câteva zile avea să le facă o vizită la fermă, ca să vadă el însuşi leul. Dacă îi va plăcea, le va plăti bani buni pe el şi îl va lua în Franţa.

A fost prima oară în viaţa lui când Bertie a ridicat vocea la tatăl său:

— Nu! Nu poţi face asta!

Din cauza furiei, lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji, însă curând ele au lăsat loc lacrimilor mute ale tristeţii şi ale resemnării. Nimic nu-l putea alina, totuşi mama lui încerca s-o facă.

— Nu-l putem ţine aici o veşnicie, Bertie, a spus ea. Doar am ştiut asta de la bun început, nu-i aşa? Şi l-ai văzut cum stă la gard şi se uită lung la savană. Ai văzut cum face ture pe aici. Însă nu-i putem da drumul pur şi simplu. Ar fi pe cont propriu, fără o mamă lângă el care să-l protejeze. Şi nu poate să se descurce singur. Ar muri în câteva săptămâni. Ştii că aşa s-ar întâmpla.

— Dar nu-l puteţi trimite la circ! Nu puteţi! a protestat Bertie. Va fi închis într-o cuşcă. Iar eu i-am promis că n-o să se întâmple niciodată aşa ceva. Îl vor arăta cu degetul. Vor râde de el. Mai degrabă ar dori să moară. Orice animal ar face la fel.

Însă, uitându-se la părinţii săi, care stăteau la masă în fata lui, Bertie şi-a dat seama că era inutil, că hotărârea lor era deja luată.

Pentru Bertie însemna o trădare fără margini. În acea noapte a hotărât ce avea să facă. A aşteptat până ce tatăl lui a început să respire regulat în camera de alături. Apoi, cu leuţul alb pe urmele sale, s-a strecurat pe scări în jos, îmbrăcat doar în pijama, a înşfăcat puşca tatălui şi a ieşit în noapte. Poarta s-a deschis cu un scârţâit zgomotos şi în clipa următoare au păşit afară din curte, liberi. Bertie nu avea habar de pericolele care-l pândeau de peste tot din jur, ştia doar ca trebuie să se îndepărteze de casă cât mai repede cu putinţă.

Leul păşea alături de el, oprindu-se din când în când să adulmece mirosurile din aer. Un pâlc de copaci s-a transformat într-o turmă de elefanţi ce se îndrepta spre ei odată cu zorii. Ştia că elefanţii îi urăsc mult pe lei. Şi atunci a alergat şi a tot alergat, până ce nu l-au mai ţinut picioarele. Când soarele a urcat deasupra savanei, Bertie s-a căţărat pe o stâncă singuratică şi s-a aşezat să se odihnească, cu braţul agăţat de gâtul leului. Sosise vremea.

— Fii sălbatic de-acum! i-a şoptit el. Trebuie să fii sălbatic. Nu te întoarce acasă. Să nu te întorci niciodată acasă! Te vor băga într-o cuşcă. Auzi ce-ţi spun? Toată viaţa o să mă gândesc la tine, îţi promit. Nu te voi uita niciodată.

Şi-a lăsat capul în coama leului şi i-a auzit răgetul

— E timpul să plec, a zis băiatul. Nu mă urmări. Te rog, nu mă urmări!

Şi Bertie a coborât din vârful movilei şi s-a îndepărtat. Când s-a uitat înapoi, leul încă stătea la locul lui şi-l urmărea cu privirea. Apoi s-a ridicat, a căscat, s-a întins alene, şi-a lins buzele, după care a ţâşnit spre el. Bertie a strigat la el, însă leul îşi continua coborârea în salturi. A aruncat cu beţe. A aruncat cu pietre. În zadar. Leul se oprea pe moment, dar, imediat ce băiatul făcea un pas, animăluţul îl urma, păstrând distanţa.

— Du-te înapoi, leu prostuţ ce eşti! a ţipat Bertie. Te urăsc! Te urăsc! Du-te înapoi!

Însă leul ţopăia în spatele lui, indiferent ce ar fi făcut, indiferent ce ar fi spus Bertie.

Rămânea un singur lucru de făcut. Nu voia să-l facă, însă nu avea încotro. Cu lacrimi în ochi, a ridicat puşca şi a tras deasupra capului leului. Pe dată animalul i-a întors spatele şi a luat-o la goană prin savană. Bertie a mai tras un foc. L-a urmărit până ce l-a pierdut din vedere şi abia după aceea s-a întors acasă. Ştia ce-l aştepta. Poate că tatăl lui avea să-l pălmuiască – îl ameninţase deseori cu asta – însă lui Bertie nu-i păsa. Leuţul său avea acum şansa la o viaţă liberă, fie ea una singură. Orice era mai bun decât barele cuştii şi biciul de la circ.

Francezul

Îl aşteptau pe verandă, mama îmbrăcată în cămaşă de noapte, iar tatăl deja cu pălăria pe cap şi cu calul înşeuat, gata să pornească în căutarea lui.

— L-am eliberat, a spus Bertie cu lacrimi în ochi. I-am dat drumul, ca să nu fie nevoit să-şi trăiască viaţa într-o cuşcă.

L-au trimis imediat în camera lui, unde el s-a aruncat pe pat şi şi-a îngropat faţa în pernă.

Zile la rând tatăl său a plecat să caute leuţul alb, însă în fiecare seară revenea acasă cu mâinile goale şi plin de furie.

— Ce-o să-i spun acum francezului când o să vină? Te-ai gândit măcar o clipă la asta, Bertie? Ai făcut asta? Ar trebui să te biciuiesc. Orice tată cu capul pe umeri aşa ar face.

Însă el nu a făcut-o.

Bertie îşi petrecea fiecare zi lângă gard, în copacul său din curte sau la fereastra dormitorului, scrutând cu privirea savana după ceva alb care să se mişte prin iarbă. Se ruga în fiecare seară lângă pat, până ce genunchii îi amorţeau, se ruga ca leuţul lui alb să înveţe să ucidă, să-şi găsească de mâncare, să evite hienele şi leii şi altele asemenea.

Dar, mai presus de toate, se ruga să nu se întoarcă, cel puţin nu până ce francezul îşi făcea apariţia cu circul lui şi pleca de unde a venit. Ziua în care a sosit francezul era una ploioasă, prima ploaie căzută după luni bune. Bertie îl urmărea cum stătea pe verandă, ud leoarcă, cu degetul mare agăţat de buzunarul vestei, iar tatăl lui Bertie îi dădea vestea: nu mai era niciun leu alb pe care să-l ia cu el, fugise în sălbăticie. Însă în următorul moment mama lui Bertie a dus mâna la inimă, ţipând şi arătând cu degetul. Leul alb intra pe poartă, cu un răget jalnic. Bertie a dat fuga şi a îngenuncheat lângă el şi l-a strâns în braţe. Leul era ud până la piele şi tremura. Gâfâia, lihnit de foame şi atât de slab, încât i se

vedeau coastele.

L-au ajutat cu, toţii să se usuce, după care l-au privit cum mănâncă hămesit.

— *Incroyable! Magnifique!*[1] a exclamat francezul. Şi este alb, exact cum aţi spus, alb ca zăpada şi îmblânzit. Va fi vedeta circului. Îl voi numi *Le Prince Blanc*, Prinţul Alb. Va avea tot ce are nevoie, tot ce-şi doreşte, carne proaspătă zilnic şi paie proaspete în fiecare noapte. Ştii, îmi iubesc animalele. Sunt familia mea, iar leul ăsta al tău va fi fiul meu preferat. N-avea grijă, tinere, îţi promit că nu va mai simţi foamea niciodată. Îţi promit şi Dumnezeu îmi este martor! a zis el cu mâna pe inimă.

Bertie a ridicat ochii la francez. Avea un chip blând şi, deşi nu zâmbea, părea cinstit şi demn de încredere. Dar, chiar şi aşa, asta nu-l făcea pe copil să se simtă mai bine.

— Iată, vezi? a spus mama. Va fi fericit şi asta-i tot ce contează, nu-i aşa, Bertie?

Copilul ştia că nu are niciun rost să se milogească. Ştia acum că leuţul nu avea cum să supravieţuiască singur în sălbăticie şi că trebuia să plece cu francezul.

Nu prea mai era nimic de spus. În seara aceea, stând alături în întuneric, Bertie i-a făcut o ultimă promisiune.

— Te voi găsi, i-a şoptit el. Nu uita niciodată că te voi găsi. Îţi promit că o voi face!

---

[1] „Incredibil! Magnific!” – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

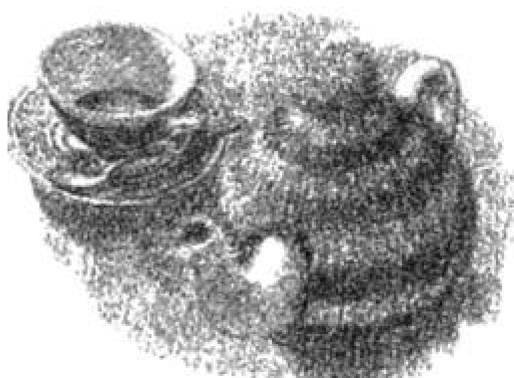

În dimineaţa următoare, francezul a dat mâna cu Bertie pe verandă şi şi-a luat la revedere.

— Va fi bine, nu te îngrijora! Şi într-o bună zi va trebui să vii în Franţa şi să-mi vezi circul, *Le Cirque Merlot.* Este cel mai bun din toată Franţa.

Apoi au plecat, cu leuţul alb închis într-o ladă de lemn, care se legăna dintr-o parte în alta în remorca francezului. Bertie a privit în urma lor până ce i-a pierdut din vedere.

Câteva luni mai târziu, Bertie se găsea pe un vapor ce părăsise portul din Cape Town, cu destinaţia Anglia, spre şcoală şi o nouă viaţă. Pe când şi ultimele creste ale Muntelui Masa dispăreau la orizontul toropit de căldură, Bertie şi-a luat rămas-bun de la Africa şi nu era trist deloc. O avea pe mama lui lângă el, cel puţin pentru moment. Până la urmă, Anglia era mai aproape de Franţa decât Africa. Mult mai aproape.

Strawbridge

Bătrânica a sorbit din ceai şi şi-a încreţit nasul, dezgustată.

— Mereu fac aşa. Mereu îmi las ceaiul să se răcească.

Câinele se scărpina la ureche, mârâind de plăcere, însă nu mă scăpa nicio clipă din ochi.

— Şi aşa se sfârşeşte povestea? am întrebat eu.

Ea a început să râdă şi a lăsat ceaşca pe masă.

— N-aş prea zice, a spus luându-şi de pe vârful limbii o frunzuliţă de ceai. Până acum nu ţi-am spus decât povestea lui Bertie. Mi-a repetat-o atât de des, încât aproape că simt că am fost şi eu de faţă când s-a întâmplat. Dar de acum încolo devine şi povestea mea.

— Dar puiul de leu? am întrebat eu curios. L-a găsit pe leuţul alb? Şi-a ţinut promisiunea?

Pe bătrânică a cuprins-o tristeţea. A pus o mână osoasă peste mâna mea şi a zis:

— Trebuie să ţii cont că poveştile adevărate nu se termină întotdeauna aşa cum ne-am dori noi. Vrei să afli ce s-a

întâmplat în realitate sau să inventez ceva ca să te fac fericit?

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat în realitate.

— Atunci, aşa să fie!

S-a întors şi a privit pe fereastră către leul-fluture, încă albastru şi scânteietor pe panta dealului.

****

În vreme ce Bertie trăia la ferma lui îngrădită din Africa, eu locuiam aici, în Strawbridge, în această casă ca o cavernă plină de ecouri, cu rezervaţia de cerbi şi înconjurată de gardul acesta înalt, din piatră.

Şi cea mai mare parte a copilăriei mi-am petrecut-o singură. Şi eu eram una la părinţi. Mama a murit când m-a născut, iar tata nu prea stătea pe acasă. Poate de aceea Bertie şi cu mine ne-am înţeles atât de bine încă din clipa în care ne-am cunoscut. Aveam atât de multe în comun de la bun început!

Ca şi Bertie, aproape că nu părăseam niciodată împrejurimile casei şi, prin urmare, aveam foarte puţini prieteni.

Nici la şcoală nu mergeam, cel puţin în primii ani. În schimb aveam o guvernantă, domnişoara Tulips, dar toată lumea o numea „Nolips”[2], deoarece avea buze subţiri şi era foarte severă. Se tot mişca de colo până colo prin casă ca o umbră rece. Locuia la ultimul etaj, alături de bucătăreasă şi de doică. Doica Mason – fie ea binecuvântată! – m-a crescut şi m-a învăţat ce trebuie şi ce nu trebuie să fac în viaţă, aşa cum fac toate doicile de nădejde. Dar pentru mine a fost mai mult decât o doică, a fost chiar ca o mamă, şi încă una minunată, cea mai bună pe care aş fi putut-o avea, cea mai bună pe care oricine ar fi putut-o avea.

Toate dimineţile le petreceam studiind cu Nolips, însă în tot acest timp aşteptam cu nerăbdare să merg la plimbare cu doica Mason, mai puţin duminicile, când îmi era îngăduit să-mi petrec vremea după bunul plac, dacă tata nu venea

[2] Joc de cuvinte în limba engl. - Nolips = *no lips* = „fără buze" (n. tr.).

acasă în weekend, şi de obicei aşa se întâmpla. Atunci puteam să-mi înalţ zmeiele, dacă vremea era bună, sau să citesc, dacă era urât afară, îmi iubeam cărţile – *Black Beauty, Cele patru fiice ale doctorului March, Heidi* – le iubeam pe toate, fiindcă mă scoteau dincolo de îngrăditura rezervaţiei şi mă purtau în lumea largă.

În aceste cărţi mi-am întâlnit cei mai buni prieteni, asta până l-am cunoscut pe Bertie. Îmi amintesc că era chiar după aniversarea mea de zece ani. Era într-o duminică în care îmi înălţăm zmeiele în curte.

Am urcat pe culmea Dealului împădurit, în căutarea vântului. Şi acolo l-am găsit în sfârşit şi era suficient cât să-l facă să plutească pe aripile sale. Apoi a venit o rafală şi mi-a împins zmeul către copaci. Nu l-am putut strânge la timp. S-a prins într-o cracă şi s-a încurcat apoi într-un ulm înalt, printre cuiburile unor ciori. Păsările au zburat, croncănind de nemulţumire în vreme ce eu trăgeam de sfoară, strigându-mi furia şi neputinţa. Am renunţat, m-am aşezat şi am început să urlu. Şi atunci am observat un băiat ieşind din umbra copacilor.

— Ţi-l cobor eu, mi-a zis şi a început să se caţere în pom.

Cu mare uşurinţă s-a târât pe cracă, a întins mâna şi mi-a eliberat zmeul. A plutit până jos şi a aterizat la picioarele mele. Cel mai bun zmeu al meu era sfâşiat şi ponosit,. Însă măcar îl recuperasem.

Apoi a coborât şi el şi s-a apropiat de mine.

— Cine eşti şi ce vrei? l-am întrebat.

— Pot să ţi-l repar dacă vrei.

— Cine eşti? am repetat eu întrebarea.

— Bertie Andrews, mi-a răspuns.

Era îmbrăcat într-o uniformă gri de şcoală, pe care am recunoscut-o imediat. Din pragul porţii cu lei îi urmăream deseori când îşi făceau plimbările, doi câte doi, cu şepci albastre de şcoală şi şosete albastre.

— Eşti de la şcoala din vecinătate, nu-i aşa?

— N-o să mă pârăşti, da?

A făcut ochii mari, temător dintr-odată. Abia atunci am văzut că era zgâriat pe picioare şi sângera.

— Ai fost la război, nu-i aşa? am spus eu.

— Am fugit. Şi nu mă mai întorc acolo. Niciodată!

— Dar unde te vei duce?

A clătinat din cap:

— Nu ştiu. În vacanţe mă duc la mătuşa mea, în Salisbury, dar nu-mi place acolo.

— Dar tu nu ai o casă?

— Sigur că am! Toată lumea are. Numai că a mea este în Africa.

Toată după-amiaza ne-am petrecut-o împreună pe Dealul împădurit şi mi-a povestit despre Africa, despre ferma lui, despre heleşteu, despre leuţul alb, care acum era în Franţa pe undeva, la un circ, şi la care nu suporta să se mai gândească.

— Dar îl voi găsi! a spus el printre dinţi. Îl voi găsi odată şi-odată!

Să fiu sinceră, nu sunt sigură cât de mult credeam din povestea leului alb. Pur şi simplu nu-mi venea să cred că leii pot fi şi albi.

— Necazul este că, şi dacă l-aş găsi, nu voi putea să-l iau şi să-l duc acasă, în Africa, aşa cum îmi doresc, a continuat el.

— De ce nu?

— Pentru că mama mea a murit.

A coborât privirea şi a smuls un smoc de iarbă de lângă el.

— A răpus-o malaria, însă cred că, de fapt, a murit de tristeţe.

Avea ochii scăldaţi în lacrimi.

— Să ştii că se poate întâmpla. Apoi tata a vândut ferma şi s-a căsătorit cu altcineva. Dar eu nu vreau să mă mai întorc la el. Nu vreau să-l mai văd niciodată. Niciodată!

Voiam să-i spun cât de rău îmi părea de mama lui, însă nu-mi găseam cuvintele potrivite.

— Tu chiar locuieşti aici? În casa asta uriaşă? Este la fel de mare ca şcoala mea!

Şi i-am povestit acele puţine lucruri care erau de ştiut despre mine: despre faptul că tata era mai mult plecat la Londra, despre Nolips şi despre doica Mason. Câtă vreme am vorbit, el a strivit între dinţi o tulpină de trifoi movulie. Când niciunul dintre noi nu a mai avut nimic de spus, ne-am lăsat pe spate în iarbă, bucurându-ne de razele soarelui şi urmărind o pereche de ulii ţipători, ce se roteau în văzduh deasupra noastră.

Mă întrebam ce avea să se întâmple cu el dacă este prins.

— Şi ce ai de gând să faci în continuare? am spus eu în cele din urmă. N-o să dai de bucluc?

— Doar dacă mă vor prinde.

— O vor face. Sunt nevoiţi. Trebuie să te întorci înainte să te dea dispărut.

După o vreme s-a ridicat puţin, sprijinit în cot, şi m-a privit concentrat.

— Poate că ai dreptate. Poate că încă nu au observat că am dispărut. Poate că nu este prea târziu. Dar dacă mă duc înapoi, pot să mă întorc la tine? Pot să fac fată din nou scolii dacă mă laşi să vin din nou la tine. Mă laşi? Îţi voi repara zmeul, pe cuvântul meu!

Şi mi-a zâmbit atât de frumos, încât mi-a topit inima şi n-am putut să-l refuz.

Şi am stabilit un aranjament. Trebuia să ne întâlnim sub ulmul uriaş de pe Dealul împădurit în fiecare duminică, la ora trei după-amiaza, sau cât mai aproape de trei cu putinţă. Trebuia să vină prin pădure, astfel încât să nu fie văzut din casă. Ştiam foarte bine că, dacă-l descoperea Nolips, aveam s-o plătim cu vârf şi îndesat, şi el, şi eu probabil. Bertie a ridicat din umeri şi a zis că, dacă îl prindeau, tot ce-i puteau face era

să-l bată. O bătaie în plus nu avea nicio importantă. Iar dacă îl exmatriculau, cu atât mai bine.

Şi totul este bine

Bertie a venit la mine în fiecare duminică după aceea. Câteodată nu putea sta prea mult, pentru că trebuia să-şi ispăşească vreo pedeapsă la şcoală sau eram eu nevoită să-l gonesc, deoarece tata rămânea acasă în weekend şi mergea în parc la vânătoare de fazani alături de câţiva prieteni. Trebuia să fim cu ochii-n patru. Şi într-adevăr mi-a reparat zmeul-cutie, însă după o vreme am uitat cu totul de zmeie şi doar ne-am plimbat şi am discutat vrute şi nevrute.

Bertie şi cu mine abia aşteptam să vină duminicile. În următorii doi ani am devenit, la început, amici, apoi cei mai buni prieteni. Nu ne-am spus-o niciodată, pentru că nici nu era nevoie. Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât îi credeam mai mult povestea despre Africa şi despre „Prinţul Alb”, care acum trăia la un circ, undeva în Franţa. L-am crezut şi când mi-a spus de nenumărate ori cum, într-o bună zi, îşi va găsi leul alb şi va avea grijă să nu mai stea niciodată într-o cuşcă.

Vacanţele şcolare îmi păreau o eternitate, deoarece Bertie nu mai venea la mine duminica. Bine măcar că nu mai aveam lecţii cu insuportabila Nolips. Întotdeauna pleca la sora ei, care locuia în Margate, pe malul mării. Şi, în locul lecţiilor, doica Mason mă scotea la plimbări nesfârşite în natură – „plimbări în sălbăticie”, aşa le numea ea.

Bombăneam şi tropăiam întruna.

— Dar este atât de plictisitor! mă plângeam eu. Dacă am fi avut şi noi zebre şi bivoli de apă, elefanţi şi babuini, girafe şi tot soiul de animale sălbatice, hiene pătate şi şerpi mamba, vulturi şi lei, atunci mi-ar fi plăcut şi mie să mă plimb. Dar aşa, cu câţiva cerbi, o vizuină de vulpe şi poate o galerie săpată de vreun bursuc? Câţiva răhăţei de iepure, un cuib de măcăleandru şi câteva tulpini de rodul-pământului?

Apoi m-a luat gura pe dinainte:

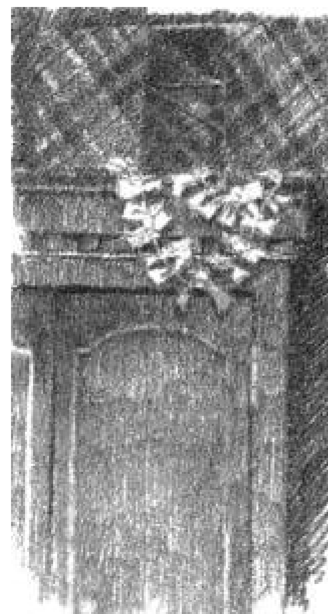
— Şi ştiai, doică Mason, că în Africa trăiesc si lei albi adevăraţi?

— I-auzi la ea! a spus doica râzând. Tu şi basmele tale, Millie! Citeşti prea multe cărţi.

Bertie şi cu mine nu îndrăzneam să ne scriem, de teamă să nu găsească cineva scrisorile şi să le citească. Însă şcoala a reînceput, iar Bertie s-a prezentat negreşit în prima duminică sub ulmul uriaş, la ora trei. Sincer, nu ştiu ce găseam atâta de vorbit. Câteodată îmi mărturisea că nu poate să se uite niciodată la afişul unui circ fără să se gândească la Prinţul Alb. Însă, pe măsură ce trecea timpul, vorbea din ce în ce mai puţin despre leul alb, până ce nu l-a mai pomenit deloc. Îmi închipuiam că poate îl uitase de tot.

Şi am crescut amândoi mult prea repede. Mai aveam un singur semestru de petrecut împreună, înainte ca eu să fiu trimisă la şcoala unei mănăstiri din Sussex, pe ţărmul mării, iar el să plece la un colegiu aflat în umbra catedralei din Canterbury. Astfel am preţuit fiecare întâlnire, ştiind cât de puţin timp ne mai rămăsese.

Stăteam tăcuţi, copleşiţi de tristeţe. Dragostea noastră a rămas nerostită. Dar o ştiam din privirile aruncate unul altuia, din atingerea mâinilor. Eram convinşi de asta. În ultima duminică dinaintea plecării mi-a dăruit un zmeu pe care îl făcuse la lecţiile de tâmplărie de la şcoală şi mi-a spus să mă gândesc la el ori de câte ori îl înalţ în vânt.

Apoi el a luat-o pe drumul lui spre colegiu, iar eu pe al meu, la mănăstire, şi nu ne-am mai văzut. Eram întotdeauna foarte grijulie unde îmi înalţ zmeul de la el, ca nu cumva să se agaţe printre ramurile unui copac şi să nu-l mai pot recupera. Îmi închipuiam că, dacă pierd zmeul, asta ar însemna să-l pierd pe Bertie pe vecie. Îl păstram pe dulapul din dormitorul meu. Şi tot acolo este şi astăzi.

De data aceasta ne-am scris, pentru că nu mă mai aflam acasă şi acum scrisorile noastre erau în siguranţă. În scrisori ne

vorbeam exact cum o făcuserăm în toţi acei ani petrecuţi pe Dealul împădurit.

Scrisorile mele erau lungi şi confuze, despre tot felul de bârfe de la şcoală, despre cât de bine era acasă, fără Nolips. Ale lui erau întotdeauna scurte, cu scrisul atât de mărunt, încât cu greu le puteam citi. El nu era mai fericit acum, închis între zidurile ce împrejmuiau catedrala, decât fusese înainte. Totul se reducea la clopote, îmi scria el, mereu clopote: clopote care să te trezească dimineaţa, clopote care să te cheme la masă, clopote care să te cheme la lecţii, clopote, clopote, clopote care îi disecau ziua în feliuţe. Cât de mult uram amândoi clopotele! Ultimul lucru pe care îl auzea în noapte era straja care îşi făcea rondul pe zidurile cetăţii, chiar lângă geamul dormitorului lui Bertie, şi suna din clopoţel, strigând: „Ora douăsprezece! O noapte frumoasă! Şi totul este bine!” Dar el ştia, ca şi mine, ca toată lumea de altfel, că nu era totul bine şi că se apropia un mare război. Scrisorile lui şi ale mele erau pline de spaimele pe care le isca.

Apoi furtuna războiului s-a dezlănţuit. Asemenea altor furtuni, tunetele răsunau la început în depărtare şi cu toţii speram că va trece cumva pe lângă noi. Dar nu a fost să fie.

Tata părea atât de impunător în uniforma lui kaki, cu cizmele acelea maro şi lustruite. Şi-a luat rămas-bun de la doica Mason şi de la mine pe treptele din faţa casei, apoi s-a urcat în maşină şi dus a fost. Nu l-am mai văzut niciodată.

Nu pot pretinde că am suferit prea mult când am primit vestea că fusese ucis. Ştiu că o fată trebuie să-şi plângă tatăl decedat şi am încercat. Bineînţeles că mă copleşise tristeţea, însă era greu să jeleşti după un om pe care nu l-ai cunoscut niciodată cu adevărat, iar tata fusese întotdeauna un străin în ochii mei.

Dar mai rău, mult mai rău, era gândul că acelaşi lucru i s-ar putea întâmpla într-o zi şi lui Bertie. Speram şi mă rugam ca războiul să se termine câtă vreme el era în siguranţă la colegiul din Canterbury. Doica Mason spunea întruna că totul se va încheia până la Crăciun. Însă Crăciunul venea an de an, şi războiul nu se mai termina.

Ştiu pe de rost ultima scrisoare a lui Bertie trimisă de la colegiu.

Draga mea Millie,

Sunt suficient de mare ca să mă înrolez şi aşa voi face. M-am săturat până peste cap de garduri, ziduri şi clopote. Vreau să zbor liber, iar aceasta pare singura cale de a o putea face.

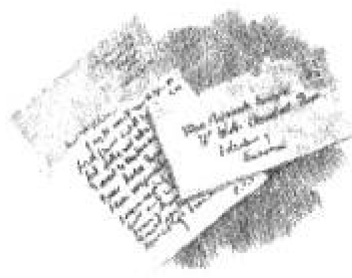
În plus, au nevoie de oameni. Pot să mi te închipui zâmbind, căci tu îţi aminteşti doar de băiatul care eram.

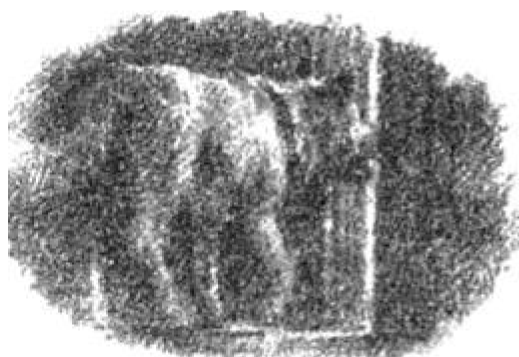
Acum am peste un metru optzeci şi mă bărbieresc de două ori pe săptămână. Sincer! S-ar putea să nu-ţi mai scriu o vreme, însă, orice s-ar întâmpla, tu vei fi mereu în gândurile mele.

Al tău,

Bertie

Şi asta a fost ultima veste de la el, cel puţin o vreme.

Baliverne cu duiumul

Câinele scheuna la uşa bucătăriei.

— Te rog, dă-i tu drumul afară lui Jack! a zis bătrâna. Mulţumesc, drăguţule! Ştii ce? Mă duc să iau zmeul pe care mi l-a făcut Bertie. Vrei să-l vezi, nu-i aşa?

A ieşit din cameră.

Eu eram bucuros că lăsam câinele să plece şi că închideam uşa în urma lui. Ea s-a întors mai repede decât mă aşteptam.

— Iată-l! a spus şi a pus zmeul pe masă, în faţa mea. Cum ţi se pare?

Era uriaş, mult mai mare decât îmi închipuisem, şi era plin de praf. Era construit dintr-o pânză cafenie, întinsă peste un cadru de lemn. Toate zmeiele pe care le văzusem erau mai colorate, mai vesele. Cred că dezamăgirea mi se citea pe faţă.

— Să ştii că încă mai zboară, m-a lămurit bătrânica, suflând praful de pe el. Ar trebui să-l vezi cum se înalţă. Da, ar trebui.

S-a aşezat pe scaun şi am aşteptat să reia povestea.

— Ei, unde rămăsesem? Sunt cam uitucă în ultima vreme.

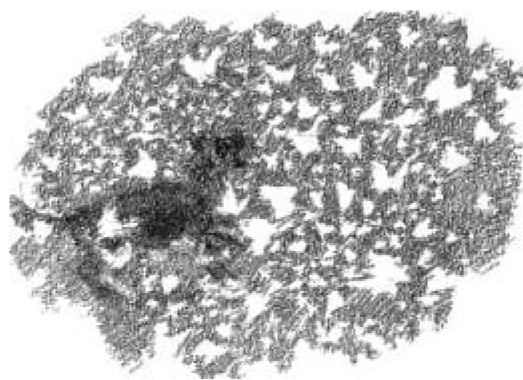
— La ultima scrisoare a lui Bertie. Se pregătea să meargă la război. Dar leul, Prinţul Alb, ce s-a întâmplat cu el?

De afară se auzea câinele lătrând sălbatic. Ea mi-a adresat un surâs.

— Răbdare şi vei primi ce-ţi doreşti. De ce nu te uiţi puţin pe fereastră?

M-am uitat. Leul de pe coama dealului nu mai era albastru. Acum era alb, iar câinele făcea salturi de-a lungul costişei, alungând un nor de fluturi albaştri ce se ridicau din iarbă în jurul lui.

— Aleargă după tot ce mişcă, a zis ea. Dar nu-ti face griji, nu va prinde niciunul. Niciodată nu prinde nimic.

— Nu *acel* leu. Mă referеam la leul din poveste. Ce s-a întâmplat cu el?

— Dar nu vezi? Sunt unul şi acelaşi. Leul de pe deal şi leul din poveste sunt unul şi acelaşi.

— Nu înţeleg.

— O vei face în curând. În curând.

A inspirat adânc, pregătindu-se să reia firul povestirii.

****

Mulţi ani Bertie nu mi-a vorbit niciodată despre luptele din tranşee. Îmi spunea mereu că este un coşmar pe care ar fi mai bine să-l dăm uitării, unul pe care să-l ţină doar pentru el. Însă mai târziu, după ce şi-a acordat un răgaz de reflecţie, când probabil că timpul i-a vindecat rănile, mi-a povestit prin ce trecuse.

La şaptesprezece ani s-a trezit mărşăluind cu regimentul lui pe drumurile netede din nordul Franţei până la linia frontului, cu gândurile şi inima pline de speranţă şi entuziasm. Peste câteva luni stătea ghemuit pe fundul unei tranşee pline de noroi, cu palmele deasupra capului, cu capul între genunchi, înfăşurat în sine atât cât putea, bolnav de frică în vreme ce obuzele şi proiectilele aruncau în aer lumea în jurul lui. Apoi fluierul răsuna şi ei trebuiau să iasă din şanţ, avântându-se în Tărâmul Nimănui, cu baionetele pregătite, îndreptându-se către tranşeele germane în ritmul răpăitului mitralierelor. La stânga şi la dreapta lui camarazii cădeau răpuşi, dar el mergea mai departe, aşteptând glonţul rezervat pe numele lui, care ştia că poate să-l secere în orice clipă.

În zori trebuiau să iasă din adăposturi şi „să stea la datorie” în tranşee, în caz că erau atacaţi. Nemţii întotdeauna atacau în zori. Aşa s-a întâmplat şi în dimineaţa în care a împlinit douăzeci de ani. S-au năpustit asupra Tărâmului Nimănui la răsăritul soarelui, însă au fost reperaţi imediat şi seceraţi ca ştiuleţii de porumb.

Apoi au făcut stânga-mprejur şi au luat-o la goană. S-a auzit semnalul şi Bertie şi-a condus oamenii, lansând un contraatac. Dar, ca de obicei, şi nemţii îi aşteptau şi s-a pornit măcelul. Bertie a fost împuşcat în picior şi a căzut într-un crater făcut de un obuz. S-a gândit că ar fi mai bine să aştepte acolo întreaga zi şi apoi să se târască înapoi la adăpostul întunericului, însă rana era deschisă, iar el nu putea opri sângerarea. Şi atunci a considerat că este mai bine să se târască spre tranşee cât încă mai are puterea să o facă.

Una cu pământul, ajunsese lângă valul de sârmă ghimpată, aproape de adăpostul râvnit, când a auzit un strigăt pe Tărâmul Nimănui. Era un strigăt pe care nu putea să-l ignore.

A dat peste doi dintre soldaţii săi, umăr lângă umăr şi atât de grav răniţi, încât nu se mai puteau mişca. Unul dintre ei îşi pierduse cunoştinţa. Bertie l-a ridicat pe umerii săi şi s-a îndreptat spre tranşee, cu gloanţele vâjâind şi şuierând în jurul lui. Bărbatul era greu şi Bertie a căzut de câteva ori până ce s-au prăvălit amândoi în şanţ. Infirmierii au încercat să-l ia cu targa. Ar fi sângerat până la moarte, i-au spus ei. Dar el nici nu a vrut să audă. Încă unul dintre soldaţii lui zăcea rănit pe Tărâmul Nimănui, iar el avea de gând să-l aducă înapoi, indiferent de urmări.

Cu mâinile deasupra capului, Bertie a escaladat peretele tranşeei şi a înaintat pe câmp. Toate armele s-au oprit ca la comandă. El era atât de slăbit, încât abia mai putea merge,

însă a reuşit să ajungă la omul rănit şi l-a cărat înapoi în adăpost. Se spune că până la urmă ambele tabere – şi nemţii, şi britanicii – se suiseră pe parapeţi şi-l încurajau bătând din palme, pe când el se împleticea către liniile alor săi. Apoi alţi câţiva au dat fuga să-l ajute şi după aceea n-a mai ştiut nimic de el.

Când şi-a revenit în simţiri, s-a trezit pe un pat de spital, cu cei doi prieteni pe care îi salvase stându-i la stânga şi la dreapta.

Şi a mai petrecut câteva săptămâni acolo, până ce a primit vestea că i se va acorda Crucea Victoria pentru vitejia dovedită.

Era eroul zilei, mândria regimentului. Mai târziu, când îşi aducea aminte, Bertie spunea mereu „prostii de-astea din vechime". Pentru a fi cu adevărat curajos, zicea el, trebuie să-ţi depăşeşti teama.

La început trebuie să simţi frica, ceea ce lui nu i se întâmplase. Căci nu avusese timp să-i fie frică. Făcuse totul fără să stea pe gânduri, la fel cum salvase puiuţul de leu alb cu ani în urmă, în copilăria lui petrecută în Africa. Bineînţeles, au făcut mare tam-tam la spital, ceea ce a fost o adevărată încântare pentru el, însă picioarele lui nu se vindecau aşa cum ar fi trebuit. Şi era încă în spital când l-am găsit eu.

Nu am dat de el cu totul întâmplător. Trecuseră deja trei ani fără nicio scrisoare, fără niciun cuvânt de la el. Mă avertizase, ştiu, însă tăcerea lui prelungită era greu de îndurat. De fiecare dată când sosea poştaşul, eram plină de speranţă, dar înţepătura dezamăgirii era din ce în ce mai ascuţită când vedeam că nu există nicio veste de la el. Mă

destăinuiam doicii Mason, care îmi ştergea lacrimile şi îmi spunea să mă rog, căci şi ea avea să facă la fel.

Era convinsă că o să apară cât de curând o scrisoare. Fără doica mea nu ştiu cum aş fi putut să rezist. Eram atât de tristă. Urmărisem întoarcerea acasă a răniţilor veniţi din Franţa, orbi, intoxicaţi, schilodiţi, şi mă aşteptasem cu groază să zăresc şi chipul lui Bertie printre ei. Citisem lungile liste publicate în ziare, conţinând numele celor ucişi sau „dispăruţi”.

Căutam în fiecare zi numele lui şi îi mulţumeam Domnului că nu îl găseam acolo. Totuşi, nu-mi scria şi trebuia să aflu motivul. Mă gândeam că fusese atât de grav rănit, încât îi era imposibil să-mi scrie şi că zăcea undeva, pe un pat de spital, singur şi lipsit de afecţiunea cuiva. Aşa că m-am hotărât să mă fac infirmieră şi să mă duc în Franţa, unde să ajut la vindecarea răniţilor, să le aduc alinare, sperând că astfel aveam să dau de el. Însă curând mi-am dat seama că, printre atâţia oameni în uniformă, căutarea mea rămânea cam fără speranţă. Nici măcar nu ştiam din ce regiment făcea parte sau măcar gradul său. Deci nu aveam habar de unde să încep.

Am fost repartizată la un spital aflat la optzeci de kilometri de linia frontului, nu departe de Amiens. Era vorba despre un vechi castel, cu turnuleţe şi scări largi, cu candelabre în saloane. Însă iarna era atât de frig, încât mulţi dintre pacienţi au murit mai degrabă de frig decât din cauza rănilor. Noi făceam tot ce era omeneşte posibil, însă doctorii erau puţini, iar medicamentele, şi mai puţine. Răniţii soseau neîncetat, iar plăgile lor erau atât de grave, încât, de fiecare dată când reuşeam să salvăm vreun soldat, bucuria noastră era imensă. Înconjuraţi de atâta suferinţă, aveam şi noi nevoie de clipele acestea de bucurie, crede-mă.

Şi într-o dimineaţă de iunie 1918, la micul dejun, citeam o revistă – *Illustrated London News,* ţin minte şi acum – şi, când am întors pagina şi am văzut chipul din fotografie, mi-am dat imediat seama cine este. Era maturizat, tras la faţă şi trist, dar eram convinsă că este Bertie. Avea ochii afundaţi în orbite şi blânzi, exact aşa cum mi-l aminteam. Iar sub poză era

trecut numele lui: Căpitanul Albert Andrews CV.

Un întreg articol îi era dedicat: faptele de vitejie, spitalul în care încă se afla pentru recuperare în urma rănilor şi care se dovedise a fi la mai puţin de cincisprezece kilometri depărtare. Nimic nu-mi mai stătea în cale să ajung la el.

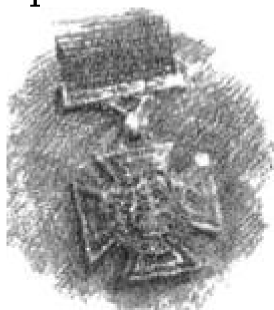
În duminica următoare am plecat cu bicicleta până acolo. Dormea când am intrat la el în salon, sprijinit de perne, cu o mână sub cap.

— Bună! am salutat eu.

A deschis ochii şi s-a încruntat. Au trecut câteva clipe până să-şi dea seama cine sunt.

— Parcă ai fi fost la război! am zis eu.

— Cam aşa ceva, a replicat el.

Prinţul Alb

Mi-au spus că-l pot scoate la plimbare în scaunul cu rotile în fiecare duminică, atâta vreme cât nu-l obosesc prea mult şi e înapoi în salon la ora cinei. Aşa cum spunea şi Bertie, parcă retrăiam duminicile din perioada copilăriei noastre. Singurul loc în care puteam merge era un sătuc aflat la vreo doi kilometri depărtare.

Nu mai rămăseseră multe clădiri în picioare: câteva străduţe cu case din paiantă, o biserică cu turla prăbuşită pe jumătate şi o cafenea, din fericire încă neafectată de bombe. O parte din drum împingeam la căruţ, iar când se simţea suficient de puternic, făcea câţiva paşi sprijinit în cârjă.

Dar cel mai mult ne petreceam timpul în cafenea, discutând, sau într-o plimbare pe malul râului, tot discutând. Căci aveam de recuperat atâţia ani de tăcere.

Mi-a mărturisit că nu-mi scrisese deoarece credea că fiecare zi petrecută pe front putea fi ultima şi că putea fi mort până la apus. Atât de mulţi dintre prietenii lui muriseră astfel. Mai devreme sau mai târziu trebuia să-i vină şi lui rândul. Voia să-l uit, astfel încât să nu ştiu când a fost ucis şi să nu sufăr din cauza asta. Nu poţi plânge moartea cuiva dacă nu ai habar de ea, mi-a zis el. Nu-şi imaginase că avea să scape sau că o să mă mai vadă vreodată.

Într-una din ieşirile noastre duminicale am observat peste stradă un afiş postat pe zidul ruinat al poştei. Culorile păliseră, iar jumătatea inferioară fusese sfâşiată, însă partea de sus încă era lizibilă. Era în franceză. *Cirque Merlot,* scria, şi dedesubt: *Le Prince Blanc,* Prinţul Alb! O fotografie abia vizibilă reprezenta un leu care răgea, un leu alb. Bertie o văzuse şi el.

— El este! a exclamat cu răsuflarea tăiată. Trebuie să fie el!

Fără niciun ajutor din partea mea, s-a ridicat din scaunul cu rotile, cu cârja în mână, şi a traversat strada şchiopătând până la cafenea.

Proprietarul tocmai ştergea mesele răsfirate pe trotuar.

— Circul! a zis Bertie, arătând cu degetul spre afiş. Nu prea ştia franceză, aşa că a zbierat în engleză: Ştii tu, lei, elefanţi, clovni!

Omul s-a uitat la el fără să înţeleagă şi a ridicat din umeri. Aşa că Bertie a început să ragă ca un leu şi să zgârie aerul cu ghearele. Prin fereastra cafenelei se zăreau chipuri speriate, iar proprietarul se dădea deja înapoi, clătinând din cap. Am smuls afişul de pe zid şi i l-am adus. Franceza mea era un pic mai bună decât a lui Bertie. Bărbatul a înţeles pe dată.

— Aha! a zis el, zâmbind uşurat.

— *Monsieur* Merlot. *Le cirque. C'est triste, tres triste*[3]*.* Apoi a continuat într-o engleză stricată: Circul. E terminat. Trist, foarte trist. Soldaţii, înţelegi tu, vor bere şi vin, şi fete poate. Ei nu vor circ. Nimeni nu vine la circ şi *monsieur* Merlot a trebuit să-l închidă. Dar ce să facă el cu toate animalele? Le păstrează. Le hrăneşte. Însă bombele vin, tot mai multe, şi casa lui – cum se zice? – e bombardată. Multe animale mor. Dar *monsieur* Merlot rămâne. Însă ţine doar elefanţii, maimuţele şi leul. Prinţul Alb. Toată lumea iubeşte pe Prinţul Alb. Armata îi ia tot fânul să-l dea la cai. Animalele nu mai au ce mânca. Şi *monsieur* Merlot ia arma şi trebuie să le împuşte. Nu mai e circul. Terminat. *Triste, tres triste.*

— Toate? a ţipat Bertie. Le-a împuşcat pe toate?

— Nu, a răspuns proprietarul cafenelei. Nu pe toate. Păstrează Prinţul Alb. Nu putut împuşca Prinţul Alb niciodată.

[3] „Domnul Merlot. Circul. Este trist, foarte trist!” - în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Monsieur Merlot aduce din Africa acum mulţi ani. Cel mai cunoscut leu din toată Franţa. Iubeşte leul ca pe fiul său. Leul ăla făcut pe *monsieur* Merlot un om bogat. Dar acum nu mai e bogat. Pierdut tot. Acum nu are nimic, are doar Prinţul Alb. E adevărat. Cred că mor împreună. Poate murit deja. Cine ştie?

— Şi unde locuieşte acest *monsieur* Merlot? a întrebat Bertie. Unde îl pot găsi?

Omul a indicat undeva în afara satului:

— La vreo şapte, opt kilometri. E o casă veche lângă râu. O iei pe pod şi la stânga. Nu e departe. Dar poate *monsieur* Merlot nu mai e acolo. Poate nici casa nu mai e acolo. Cine ştie?

A mai ridicat o dată din umeri şi a intrat în cafenea.

Întotdeauna găseai câte un camion al armatei patrulând prin oraş, astfel că n-a fost greu să facem autostopul. Am lăsat scaunul cu rotile în cafenea, căci Bertie credea că doar ne-ar încurca şi că se putea descurca numai cu cârja.

Am găsit casa – o moară, de fapt – chiar dincolo de pod, aşa cum ne spusese proprietarul cafenelei. Nu mai rămăsese aproape nimic din ea. Hambarele fuseseră bombardate, iar ruinele erau înnegrite de foc. Doar clădirea principală mai avea acoperiş, însă era şi el distrus pe alocuri. Un colţ al casei avea o gaură mare, acoperită parţial cu o prelată care flutura în vânt. Dar nu era niciun semn de viaţă.

Bertie a bătut la uşă de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni. Locul mă înspăimânta. Voiam să plecăm imediat, însă Bertie nici nu voia să audă. A împins încet uşa şi aceasta s-a deschis. Totul era învăluit în întuneric. Eu nu voiam să intru, dar Bertie m-a apucat strâns de mână.

— E înăuntru, a şoptit el. Îi simt mirosul.

Şi era adevărat. Se simţea un miros în aer, înţepător şi

acru, care mie îmi era necunoscut.

— *Qui est lâ?*[4] a întrebat o voce din întuneric. *Qu'est-ce que vous voulez*?[5]

Vorbea atât de încet, încât abia îl puteai auzi dincolo de zgomotul râului învolburat. Am întrezărit cu greu un pat imens sub fereastra aflată la capătul îndepărtat al camerei. Pe el zăcea un om, proptit de un morman de perne.

— *Monsieur* Merlot? a rostit Bertie.

— Oui?

Am mai făcut câţiva paşi, apoi Bertie a continuat:

— Sunt Bertie Andrews. Cu mulţi ani în urmă aţi venit la mine la fermă, în Africa, şi aţi cumpărat un pui de leu alb. Îl mai aveţi?

Drept răspuns, plapuma albă de la picioare lui s-a transformat într-un leu, s-a ridicat din pat, a sărit, îndreptându-se spre noi, cu un răget înspăimântător.

Am înlemnit când leul a ajuns în faţa noastră.

— E în regulă, Millie! Nu ne face niciun rău, m-a liniştit Bertie, luându-mă pe după umeri. Suntem vechi prieteni.

Cu un soi de scheunat, leul se alinta de picioarele lui Bertie cu atâta putere, încât a trebuit să ne ţinem bine unul de altul ca să nu ne dărâme.

---

[4] „Cine-i acolo?” – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

[5] „Ce vreţi de la mine?” – în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Un Miracol!

Un Miracol!

Apoi, pentru câteva clipe, leul l-a ţintuit cu privirea pe Bertie. Scheunatul a încetat şi a început să geamă de plăcere când Bertie l-a mângâiat pe coamă şi apoi l-a scărpinat între ochi.

— Îţi aduci aminte de mine? Îţi aduci aminte de Africa?

— Tu eşti oare? Nu cumva visez? Tu eşti băiatul din Africa, cel care a încercat să-l elibereze în sălbăticie? a spus *monsieur* Merlot.

— Am crescut între timp, dar eu sunt, a confirmat Bertie.

Şi-au strâns mâinile cu căldură, în vreme ce leul şi-a întors atenţia asupra mea şi mi-a lins palma cu limba lui aspră şi fierbinte. Eu strângeam din dinţi şi speram să nu mi-o mănânce.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, a zis *monsieur* Merlot, clătinând din cap. Dar uită-te la el acum. Numai piele şi os, exact ca mine. Toate animalele mi-au murit, mai puţin *Le Prince Blanc.* Doar el mi-a mai rămas. A trebuit să-mi împuşc şi elefanţii, ştiai asta? Am fost nevoit. Ce altceva mai puteam face? Nu mai aveam cu ce să-i hrănesc. Doar nu puteam să-i las să moară de foame, nu-i aşa?

Bertie s-a aşezat pe pat, cu un braţ în jurul leului, afundându-şi capul în coama animalului. Leul se freca de Bertie, dar nu mă scăpa din ochi. Mă ţineam la distanţă, atâta pot să-ţi spun. Nu-mi puteam alunga din minte gândul că leii *mănâncă* oameni, mai ales când le este foame. Iar lui puteai să-i numeri coastele, iar oasele şoldului îi împungeau pielea.

— Nu vă faceţi griji, *monsieurl* Voi găsi eu de mâncare. Cât să ajungă pentru amândoi. Promit!

Şoferul ambulanţei, căruia i-am făcut cu mâna, a crezut la început că eram doar o asistentă care avea nevoie să meargă înapoi în sat. Dar, după cum îţi poţi imagina, a fost mai reticent când l-a văzut pe bătrân, apoi pe Bertie, ca să nu mai

vorbim ce a simţit când a dat cu ochii de un leu alb şi uriaş.

Pe tot parcursul drumului, şoferul a înghiţit în sec şi nu a scos o vorbă, iar când Bertie l-a rugat să ne lase în piaţa satului, acesta a răsuflat uşurat. Peste o jumătate de oră ne aflam cu toţii pe terasa cafenelei, la soare, şi leul stătea la picioarele noastre şi rodea la osul imens pe care măcelarul a fost foarte încântat să ni-l vândă. *Monsieur* Merlot a mâncat în linişte o farfurie cu cartofi prăjiţi, pe care a udat-o cu o sticlă de vin roşu. În jurul nostru s-au adunat o mulţime de gură-cască: săteni, soldaţi francezi, soldaţi englezi, dar se ţineau la distanţă. În tot acest timp, Bertie nu încetase să-l scarpine pe leu între ochi.

— Întotdeauna i-a plăcut să fie scărpinat în locul ăsta, m-a lămurit Bertie, zâmbind fericit. Ţi-am spus eu c-o să-l găsesc! Dar nu eram convins că mă credeai cu adevărat.

— Ei bine, te credeam, am răspuns eu, apoi am adăugat: Cel puţin, după o vreme.

Era purul adevăr. Presupun că asta explică de ce mi se păruse firesc tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Da, fusese ceva uimitor, aproape supranatural, dar nu mă surprinsese câtuşi de puţin. O profeţie împlinită, precum o dorinţă – iar aici era vorba despre ambele –, nu poate fi complet surprinzătoare.

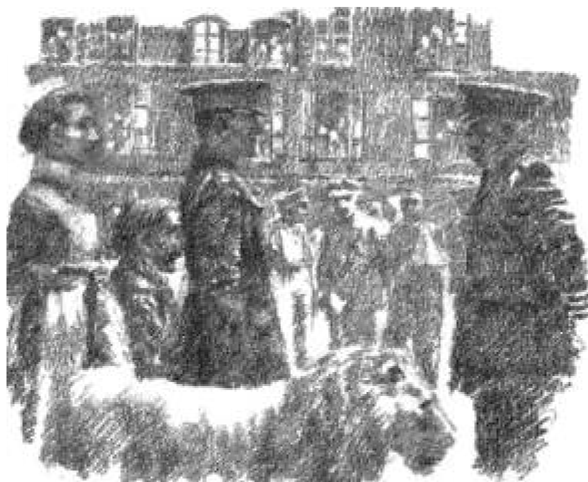
În timp ce ne savuram vinul pe terasa cafenelei, am stat să hotărâm soarta Prinţului Alb. *Monsieur* Merlot plângea întruna şi exclama *„Un miracle, un miracle!",* după care îşi ştergea lacrimile şi mai dădea pe gât un pahar de vin. Îi plăcea mult vinul acela.

Planul a fost în întregime ideea lui Bertie. Să fiu sinceră,

nu vedeam cum ar fi putut avea şanse de reuşită. Dar trebuia să ştiu mai bine cu cine am de-a face. Trebuia să ştiu că, atunci când îşi punea ceva în cap, Bertie nu se lăsa până nu ducea totul la îndeplinire.

Cum mergeam noi în formaţie pe stradă, Bertie sprijinindu-se de leu, eu împingând scaunul cu rotile în care se aşezase *monsieur* Merlot, mulţimea ne făcea loc, retrăgându-se din faţa noastră. Apoi s-a format un alai în spatele nostru, la o oarecare distanţă, conducându-ne către spitalul lui Bertie. Cineva probabil că se dusese să-i prevină, căci un mic grup de doctori şi asistente se adunase pe scările de la intrare, iar pacienţii trăgeau cu ochiul de la ferestre. Odată ajunşi în curtea spitalului, ne-a întâmpinat un ofiţer, un colonel. Bertie l-a salutat:

— Domnule colonel! *Monsieur* Merlot este un vechi prieten. Are nevoie de îngrijire în acest spital, de un pat în care să se odihnească şi de multă mâncare sănătoasă. Acelaşi lucru pot să spun şi despre leu. De aceea mă întrebam, domnule, dacă putem folosi în acest scop curtea îngrădită din spate. Este acolo un şopron în care leul ar putea dormi. Acolo ar putea fi în siguranţă, şi noi la fel. Îl cunosc foarte bine. El nu mănâncă oameni. *Monsieur* Merlot, aici de faţă, zice că, dacă îl hrănesc şi am grijă de el cum se cuvine, pot să-l iau cu mine în Anglia.

— Câtă obrăznicie! a exclamat furios colonelul, coborând treptele. Cine naiba te crezi? a zis el şi abia atunci l-a recunoscut pe Bertie. A, tu eşti colegul care a primit medalia Crucea Victoria, nu-i aşa? a spus dintr-odată politicos. Andrews, parcă?

— Da, domnule colonel, şi vreau să iau leul cu mine în Anglia când voi pleca de aici. Intenţionăm să-l ducem într-un

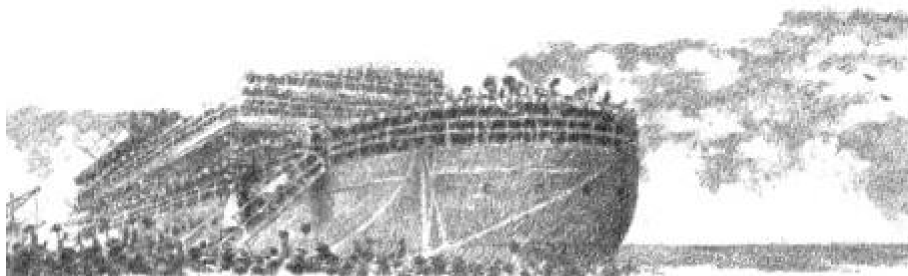
loc potrivit pentru el, a zis Bertie şi m-a consultat din privire. Nu-i aşa?

— Aşa este, am confirmat eu.

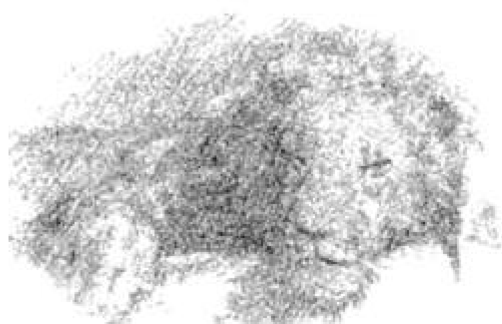
Şi n-a fost deloc uşor să-l convingem pe colonel. S-a lăsat înduplecat abia când i-am spus că, dacă nu aveam noi grijă de leu, nimeni nu avea să o facă şi va trebui să fie împuşcat. Auzi tu, un leu, simbol al Angliei, împuşcat! Nu făcea bine la moral, a argumentat Bertie. Şi colonelul i-a dat ascultare.

Nici după încheierea războiului n-a fost deloc uşor să convingă autorităţile din Anglia să-l lase să treacă graniţa cu leul, însă Bertie nu accepta niciodată un refuz. Mai târziu a admis că totul s-a datorat medaliei, că fără prestigiul oferit de Crucea Victoria n-ar fi reuşit, iar Prinţul Alb nu s-ar fi întors niciodată acasă.

Când am acostat la Dover, fanfara cânta şi drapelele fluturau în vânt, locul fiind împânzit de reporteri şi de fotografi. Prinţul Alb păşea alături de Bertie într-o primire triumfală. „Leul britanic se întoarce acasă” titrau ziarele de a doua zi.

Aşadar, ne-am întors aici, în Strawbridge: Bertie, Prinţul Alb şi cu mine. Ne-am căsătorit la biserica satului. Ţin minte că Bertie s-a cam certat cu vicarul pentru că acesta nu-i permitea să intre cu leul în biserică. Si eu m-am bucurat, dar nu i-am mărturisit niciodată. Doica Mason îi adora atât pe Bertie, cât şi pe Prinţul Alb, însă insista să fie spălat des, pentru că mirosea – leul, nu Bertie! Doica Mason a locuit cu noi – „cei trei copii ai ei”, căci aşa ne numea – până când s-a retras undeva, la ţărmul mării, în Devon.

Leul-fluture

Nu am avut copii – doar pe Prinţul Alb – dar pot să-ţi spun că eram o familie întregită. Zburda liber prin parc, exact aşa cum anticipaserăm, şi alerga după cerbi şi iepuri ori de câte ori avea chef. Însă n-a învăţat niciodată cum să ucidă pentru hrană. Nu poţi învăţa un leu bătrân să facă trucuri noi. Trăia bine, cu carne de vânat în special, şi îşi avea culcuşul pe o canapea de la etaj – nu îngăduiam să intre în dormitorul nostru, oricât ar fi încercat Bertie să mă înduplece. Trebuia trasată, totuşi, o limită.

Picioarele lui Bertie nu s-au recuperat complet niciodată. Când se înrăutăţea starea, avea deseori nevoie de cârje sau de mine sau chiar de leu pentru a-i oferi un sprijin. Şi îl durea cumplit, mai ales când vremea era rece şi umedă, iar el nu reuşea să doarmă mai deloc.

Duminicile ieşeam toţi trei la o plimbare prin parc. El se aşeza pe coama Dealului împădurit, cu un braţ petrecut în jurul vechiului său prieten, iar eu înălţăm zmeie. După cum ţi-am mai spus, întotdeauna mi-au plăcut zmeiele, dar s-a dovedit că şi leului îi plăceau. S-a năpusit asupra câtorva dintre ele pe când aterizau şi le-a devastat, sfâşiindu-le.

Leul nu şi-a manifestat niciodată dorinţa de a evada, dar, chiar şi dacă ar fi vrut, gardul parcului era mult prea înalt pentru a fi sărit de un leu bătrân.

Oriunde mergea Bertie, Prinţul Alb se ţinea după el. Iar dacă Bertie pleca în oraş cu maşina, leul venea la mine în bucătărie, se aşeza lângă sobă şi mă privea cu ochii lui de chihlimbar, în tot acest timp rămânând cu urechile ciulite după zgomotul maşinii făcut pe pietrişul din faţa casei.

Bătrânul leu a ajuns până la o vârstă foarte înaintată, însă picioarele îi înţepeniseră şi îi slăbise vederea. Ultimele zile şi le-a petrecut întins la picioarele lui Bertie, chiar unde stai tu acum. Când a murit, l-am îngropat la poalele dealului. Bertie a

ales locul, astfel încât să-l vadă de la fereastra bucătăriei. I-am sugerat să plantăm acolo un copac, ca să nu uităm unde îi este mormântul. „Eu nu voi uita niciodată”, a răspuns el aspru. „Niciodată. În plus, merită mai mult decât un copac!”

Bertie l-a jelit săptămâni, ba chiar luni întregi. Nu puteam face nimic să-l înveselesc sau măcar să-l consolez. Îşi petrecea ore în şir în dormitor sau pleca în lungi plimbări de unul singur. Se închisese în el, devenise distant. Oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să ajung la sufletul lui.

Apoi, într-o zi, pe când stăteam eu aici la bucătărie, l-am văzut coborând în grabă de pe deal, agitându-şi cârja şi strigând după mine.

— Am găsit! a exclamat el când a intrat în casă. Am găsit în sfârşit!

Mi-a arătat capătul cârjei. Era mânjit de ceva alb.

— Vezi asta, Millie? Calcar! Dealul e din calcar, nu-i aşa?

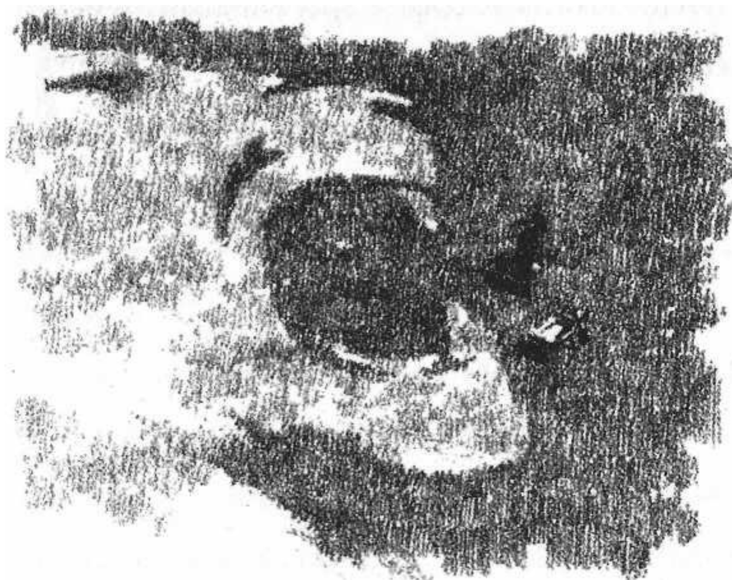
— Da. Şi ce-i cu asta? am spus eu.

— Ştii faimosul Cal Alb de pe coama dealului din Uffington, cel care a fost sculptat acolo în urmă cu o mie de ani? Calul ăla n-a murit niciodată! E încă viu, nu-i aşa? Ei bine, asta o să facem şi noi, astfel încât să nu fie uitat niciodată. Îl vom sculpta pe Prinţul Alb în coasta dealului. Va rămâne acolo mereu, alb pe vecie.

— Dar ne va lua ceva timp s-o facem, nu crezi?

— Avem tot timpul din lume, nu-i aşa? a răspuns el şi mi-a zâmbit exact ca pe vremea când avea zece ani şi mă întrebase dacă se poate întoarce ca să-mi repare zmeul.

Ne-a luat douăzeci de ani să o ducem la bun sfârşit. Fiecare clipă liberă ne-o petreceam acolo, săpând în calcar cu ajutorul unor cazmale şi dălţi. Pământul şi buruienile le căram cu găleţile sau cu roaba. A fost o muncă grea, ne spetea de-a dreptul, dar era din dragoste. Noi am făcut-o, Bertie şi cu mine – labele, ghearele, coada, coama, până când fiecare detaliu era perfect conturat.

Imediat după ce am terminat, au apărut şi fluturaşii. Şi am observat că, după ce se risipeau norii într-o zi ploioasă de vară, fluturii – Adonis Albastru, aşa se numesc, am verificat – veneau să soarbă picăturile rămase pe suprafaţa de calcar. Astfel Prinţul Alb se transformă în leul-fluture şi respiră din nou ca o creatură vie.

Aşadar, acum ştii cum leuţul alb al lui Bertie a devenit Prinţul Alb, care apoi s-a transformat în leul-fluture.

ŞI LEUL SE VA CULCA LÂNGĂ MIEL

Bătrânica s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit:

— Iată, asta a fost povestea mea!

— Şi Bertie?

Încă din clipa în care am rostit întrebarea mi-am dat seama că nu trebuia s-o fac. Însă eram curios să aflu.

— A murit, drăguţule, mi-a răspuns ea. Aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Totuşi te simţi cam singur. De aceea îl am pe Jack lângă mine. Iar Bertie, ca şi leul, a trăit până la o vârstă înaintată. L-am îngropat acolo, la poalele dealului, alături de Prinţul Alb.

A întors privirea spre deal.

— Acolo este şi locul meu.

A bătut darabana pe masă.

— Haide! E timpul să pleci. Du-te înapoi la şcoală înainte să observe cineva şi să dai de bucluc! Doar nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa? a zis ea râzând. Ştii că aşa i-am spus şi lui Bertie acum mulţi ani, când fugise şi el de la şcoală? Îţi aduci aminte?

S-a ridicat de pe scaun.

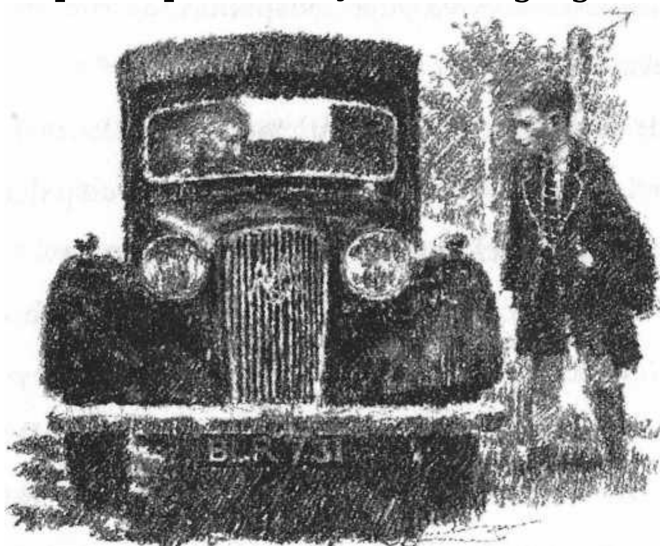
— Hai, te duc eu cu maşina! Nu mai fi aşa speriat! Voi face în aşa fel încât să nu te vadă nimeni. Va fi ca şi cum nici n-ai fi plecat vreodată de acolo.

— Pot să mai vin pe aici?

— Sigur că da! Poate nu voi fi întotdeauna uşor de găsit, dar voi fi aici. Acum stai să spăl ceştile de ceai şi mergem imediat.

Era o maşină de epocă, neagră, înaltă şi distinsă, cu miros de piele şi cu motor plângăreţ.

M-a lăsat la capătul parcului şcolii, lângă gard.

— Ai grijă, drăguţule! Şi mai vino pe la mine! Te voi aştepta.

— Voi veni, am spus eu.

M-am căţărat pe gard, dar, când m-am întors să-mi iau rămas-bun, maşina dispăruse deja.

Spre marea mea uşurare, nimeni nu-mi simţise lipsa. Şi cea mai bună veste: Basher Beaumont era la infirmerie. Avea pojar. Şi speram să-l ţină mult, foarte mult.

În timpul cinei, gândul meu a fost numai la Bertie Andrews şi la leul său alb. Tocană cu găluşte şi apoi budincă de gris cu gem de zmeura – iar! Abia când scobeam cu lingura în grisul subţire mi-am adus aminte că Bertie Andrews fusese şi el elev la şcoala aceasta. M-am uitat la panourile de onoare înşirate pe pereţii sălii de mese, unde figurau numele tuturor elevilor care obţinuseră burse de-a lungul anilor. L-am căutat pe Bertie Andrews. Nu era acolo. Dar, la o adică, de ce ar fi fost? Poate că nici el nu era un elev eminent al şcolii. Nu oricine obţine o bursă.

Cookie – domnul Cook, profesorul meu de istorie – stătea lângă mine, la capătul mesei.

— Pe cine căutai, Morpurgo? m-a întrebat el deodată.

— Pe Andrews, domnule. Bertie Andrews.

— Andrews? Andrews? Există un Albert Andrews care a câştigat Crucea Victoria în Primul Război Mondial. La el te referi?

Cookie a luat şi ultimul strop de budincă din castron şi apoi şi-a lins linguriţa.

— Îmi place atât de mult gemul de zmeură! Îi vei găsi

numele scris în capelă, sub fereastra dinspre est, chiar sub placa memorială închinată eroilor războiului. Dar să ştii că nu a murit în război. A locuit în Strawbridge, la proprietatea aceea ale cărei porţi sunt străjuite de un leu din piatră, chiar lângă şoseaua principală. A murit acum zece, poate doisprezece ani, la scurtă vreme după sosirea mea aici ca profesor. Singurul absolvent al nostru care a câştigat Crucea Victoria. De aceea i-au făcut o plăcuţă comemorativă în capelă, după moartea lui. Îmi amintesc ziua când soţia lui a venit aici la dezvelirea plăcii... mai bine zis, văduva lui. Sărăcuţa de ea, stătea de una singură acolo, doar cu câinele alături în casa aia mare! A murit câteva luni mai târziu. De tristeţe, se spune. Să ştii că se poate întâmpla asta, să mori de tristeţe. Şi casa aceea a rămas pustie de atunci. Nimeni din familia lor nu mai era în viaţă. Şi nimeni nu a vrut-o. Este prea mare, vezi tu? Păcat!

M-am scuzat, pe motiv că vreau să merg la toaletă. Am luat-o la goană pe coridor, am traversat curtea şi am intrat în capelă.

Toată noaptea am încercat să-i dau de cap. Cookie se înşela. Trebuia să se fi înşelat. N-am putut pune geană pe geană.

Plăcuţa de alamă era acolo unde îmi spusese Cookie că o voi găsi, dar stătea ascunsă după o vază cu flori. Am mutat vaza într-o parte şi am citit. Pe placă scria:

ALBERT ANDREWS CV

NĂSCUT 1897. MORT 1968.

FOST ELEV AL ACESTEI ŞCOLI.

ŞI LEUL SE VA CULCA LÂNGĂ MIEL.[1] [6]

Toată noaptea am încercat să-i dau de cap. Cookie se înşela. Trebuia să se fi înşelat. N-am putut pune geană pe geană.

[6] Parafrază după Isaia 11,6: „[...] şi leopardul se va culca lângă căprioară” (n. tr.).

Adonis Albastru

În după-amiaza următoare, după terminarea orei de sport, m-am dus iar până în capătul rezervaţiei, am sărit gardul, a luat-o prin Trecătoarea Inocenţilor, am traversat drumul şi am mers de-a lungul zidului, după care m-am strecurat prin porţile străjuite de leul din piatră. Se pornise o ploaie uşoară de vară.

Am bătut la uşa din faţă, dar nu a apărut nimeni. N-a lătrat niciun câine. Am înconjurat casa şi am tras cu ochiul pe geamul de la bucătărie. Zmeul-cutie era încă pe masă, însă bătrânica nu se zărea pe nicăieri.

Am zgâlţâit uşa de la bucătărie, am ciocănit mai tare, iar şi iar. Am strigat:

— Hei! Hei!

Niciun răspuns. Am bătut la fereastră.

— Sunteţi acolo? Sunteţi acolo?

— Suntem cu toţii aici! s-a auzit o voce din spatele meu.

M-am răsucit. Nu era nimeni acolo. Eram singur, singur cu leul alb de pe coama dealului. Fusese doar imaginaţia mea. Am urcat pe deal şi m-am aşezat în iarba de lângă coama leului. Am privit în jos, spre conac. Câteva stăncuţe cârâiau deasupra lui. Ferigi şi buruieni creşteau din jgheaburi şi în jurul hornurilor. Burlanele atârnau desprinse în unele locuri şi erau mâncate de rugină. Locul era pustiu, cu adevărat pustiu. Ploaia s-a oprit dintr-odată şi soarele a început să-mi încălzească ceafa. Primul fluturaş mi s-a aşezat pe braţ. Era albastru.

— Adonis Albastru, Adonis Albastru! am auzit din nou în minte, ca un ecou, vocea aceea.

Apoi văzduhul s-a umplut de fluturaşi, care s-au aşezat să bea stropii de ploaie de pe calcarul sculpturii.

— Adonis Albastru, ai reţinut?

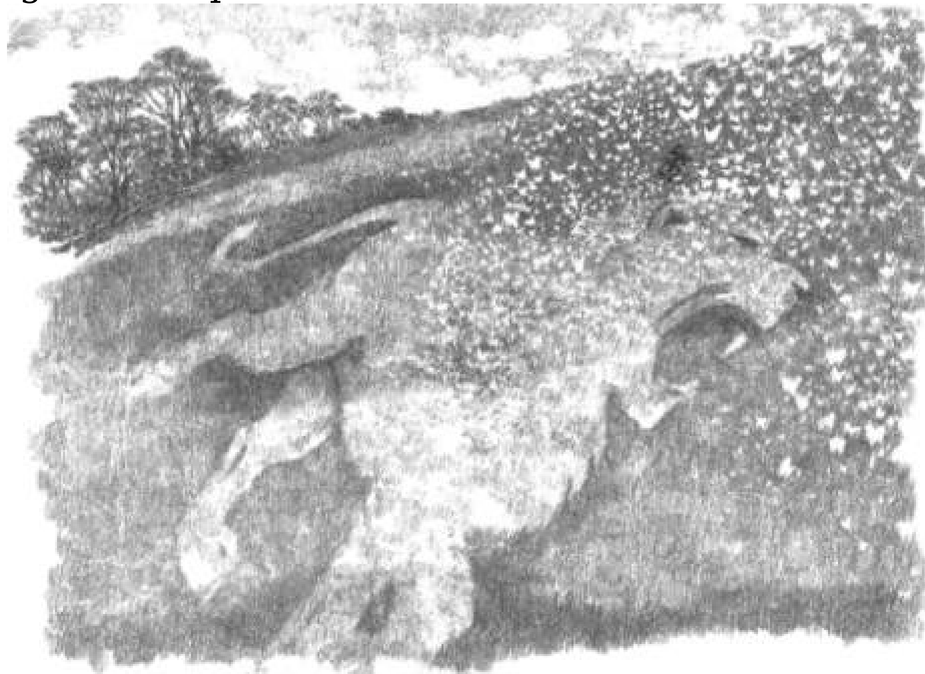
Aceeaşi voce, vocea ei, dar de data aceasta cât se poate de reală. Ştiam că nu mai este doar în capul meu.

— Păstrează-l alb pentru noi, dragul meu! Vezi tu, nu

vrem să fie uitat. Şi mai gândeşte-te şi la noi din când în când, te rugăm!

— Aşa voi face! Vă promit!

Şi jur că am simţit cum pământul se cutremură sub mine de la răgetul îndepărtat al unui leu.

Michael Morpurgo
este unul dintre cei mai îndrăgiți autori de cărți pentru copii din Marea Britanie. A scris peste o sută de volume și a câștigat numeroase premii, iar în 2006 i s-a acordat Ordinul Imperiului Britanic.

În 2017 a câștigat pentru a patra oară premiul cel mare la Children's Book Award pentru romanul *Un vultur în zăpadă*, stabilind un nou record.

În seria de autor Michael Morpurgo au mai apărut:

Proscrisul. Povestea lui Robin Hood,
Regatul lui Kensuke
Un vultur în zăpadă

și urmează să apară:

Sir Gawain și Cavalerul Verde,
Beowulf.

serie de autor

michael morpurgo

„Toată viața o să mă gândesc la tine.
Promit că așa o să fac.
Nu o să te uit niciodată."

Bertie salvează un pui alb de leu din savana africană. Cei doi sunt de nedespărțit, până într-o zi când Bertie este trimis la o școală în Anglia, unde va rămâne la internat, iar leul său este vândut unui circ. Bertie promite că într-o zi se vor reîntâlni, iar leul-fluture îi garantează că prietenia lor nu va fi dată uitării.

„*Leul-fluture* este o carte unică despre animale unice, care va înduioșa sufletele tuturor, copii și adulți deopotrivă."
VIRGINIA MCKENNA
Born Free Foundation

PRIETENIE
LEU
PROMISIUNE
SALVARE

9+ ani
nemi.ro

nemira.ro
ISBN 978-606-43-0537-4

„Bertie își petrecea fiecare zi lângă gard, în copacul său din curte sau la fereastra dormitorului, scrutând cu privirea savana după ceva alb care să se miște prin iarbă. Se ruga în fiecare seară lângă pat, până ce genunchii îi amorțeau, se ruga ca leuțul lui alb să învețe să ucidă, să-și găsească de mâncare, să evite hienele și leii și altele asemenea. Dar, mai presus de toate, se ruga să nu se întoarcă, cel puțin nu până ce francezul își făcea apariția cu circul lui și pleca de unde a venit."

De același autor:

Proscrisul. Povestea lui Robin Hood
Regatul lui Kensuke
Un vultur în zăpadă

MICHAEL MORPURGO este unul dintre cei mai îndrăgiți autori de cărți pentru copii din Marea Britanie. A scris peste o sută de romane și a câștigat numeroase premii, printre care Smarties Award, Blue Peter Book Award și Whitbread Award, iar în 2006 i s-a acordat Ordinul Imperiului Britanic.
Poveștile sale au fost adaptate de multe ori pentru scenă sau pentru micul ecran, iar între 2003 și 2005 a fost Children Laureate, rol care l-a purtat prin toată Marea Britanie ca să le inspire copiilor bucuria de a citi povești.

În seria de autor Michael Morpurgo vor mai apărea: *Beowulf* și *Sir Gawain și Cavalerul Verde*.